Calvin´s Institutes of Christian Religion / Introduction

វិទ្យាស្ថាននៃសាសនាគ្រីស្ទរបស់ ខាលវីន

Introduction

ចន ខាលវីន (John Calvin)

អ្នកនែនាំ: វ៉ាយ យុងជុន (White Young Jeon)

Translator Kakada Un

Cambodia Reformed Faith Institute

A Diagram of Comparison of Calvin's Institutes and their division

Volume	Book	Chapter	Translator	Total page	contents
1		Introduction	Kakada Un		Background
2	Book 1	1-10	Kakada Un		The Knowledge of God, the creator
3	Book 1	11-18	Kakada Un		
4	Book2	1-9	Kimeng Tuy		The Knowledge of God , The redeemer In Christ
5	Book 2	10-14	Charany Yeoun		
6	Book 2	15-17	Charany Yeoun & Sokhen Chea		
7	Book 3	1-4	Sreyleak Kohn		The way which we receives the grace of Christ
8	Book 3	5-13	Charany Yeoun		
9	Book 3	14-19	Charany Yeoun		
10	Book 3	20-25	Sreyleak Kohn		
11	Book 4	1-5	Sreyleak Kohn		The external means or Aids by which God invited us into the society of Christ and Hold of Therein
12	Book 4	6-10	Kimeng Tuy		
13	Book 4	11-15	Kakada Un		
14	Book 4	16-17	Charany Yoeun		
15	Book 4	18-20	Kakada Un		

Books of Calvin’s Institutes for Khmer version

1. **Recommender : White Young Jeon**
2. **Editor: White Young Jeon**
3. **Assistant Editor Ms Charany Yeoun**
4. **Translated duration : Jan 01 2021-Feb 03 2023**
5. **Publish types: 1) Volumes 1-15 2) Book 1-6**
6. **Publisher: Cambodia Reformed Faith Institutes (C. R. F. I.) (president Dr White Young Jeon)**
7. **Published Date: February 03 2023**

សេចក្តីផ្តើម

សន្និសញ្ញាដែលបានធ្វើនៅទីនេះបង្ហាញនៅក្នុងការបកប្រែជាភាសាអង់គ្លេសថ្មី ទទួលបានកន្លែងមួយនៅក្នុងបញ្ជីខ្លីនៃសៀវភៅដែលបានជះឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងដល់ដំណើរនៃប្រវត្តិសាស្រ្ត បង្កើតជំនឿ និងអាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សជាតិ។ ប្រហែលជាគ្មានកិច្ចការខាងទ្រឹស្តីផ្សេងទៀតដែលត្រូវបានរក្សាទុកជាប់លាប់អស់រយៈពេលបួនសតវត្សមកហើយជាកន្លែងមួយនៅលើបញ្ជីអានរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទដ៏ស្មុគ្រស្មាញ។ នៅក្នុងរង្វង់កាន់តែទូលំទូលាយ ចំណងជើងរបស់វាត្រូវបានគេស្គាល់ ហើយគំនិតមិនច្បាស់លាស់នៃខ្លឹមសាររបស់វាបានកំពុងចរាចរ។ មានពីពេលមួយទៅពេលមួយបានហៅអក្សរសិល្ប៍ដ៏ទូលំទូលាយនៃការចម្រូងចម្រាស។ ត្រូវ បានគេវាយដំថាជាការបង្ហាញគ្រិស្តសាសនាដ៏ឃោរឃៅស្លូតបូតការមិនអត់ឱននិងបង្ខូដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយវាត្រូវបានគេកោតសរសើរ និង ការពារថាជាការបង្ហាញមិន អាចប្រៀបផ្ទឹមបាន នៃសេចក្តីពិតក្នុង បទគម្ពីរនិងការបង្ហាញជំនឿផ្សាយដំណឹងល្អមួយយ៉ាង ធំ។ សូម្បីតែនៅក្នុងគ្រាដែលវាត្រូវបានគេគោរពយ៉ាងតិចក៏ដោយ ក៏ឥទ្ធិពលរបស់វានៅតែមានឥទ្ធិពលនៅក្នុងជីវិតនៃក្រុមជំនុំសកម្ម និងនៅក្នុងទម្លាប់របស់មនុស្ស។ ចំពោះគ្រិស្តស្ទានជាច្រើនដែលគោរពប្រណិប័តន៍បានត្រូវធ្វើឡើងក្រោមរដ្ឋាភិបាលអរិភាព សៀវភៅនេះបានផ្តល់នូវភាពក្លាហានក្នុងការស៊ូទ្រាំ។ កន្លែងណាក៏ដោយនៅក្នុងវិបត្តិនៃប្រវត្តិសាស្រ្ត មូលដ្ឋានគ្រឹះសង្គមត្រូវបានរង្គោះរង្គើ ហើយបេះដូងរបស់បុរសៗ ទំព័រនៃសៀវភៅបុរាណនេះត្រូវបានស្វែងរកដោយការគោរពថ្មីៗ។ នៅក្នុងជំនាន់របស់យើង នៅពេលដែលអ្នកនិពន្ធទ្រឹស្តីភាគច្រើនត្រូវ

បានសិក្សាក្នុងការប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រ និងពាក្យវាក្យសព្ទ ខុសគ្នាយ៉ាងទូលំទូលាយពីអ្នកដែលប្រើដោយ Calvin ស្នាដៃនេះបន្តប្រឈមមុខនឹងការសិក្សាដែលពឹងផ្អែកខ្លាំង ហើយរួមចំណែកជំរុញឱ្យមានការគិតឡើងវិញនៅក្នុងផ្នែកនៃគ្រីស្ទបរិស័ទ។ គោលលទ្ធិ និងកាតព្វកិច្ចសង្គម។

I

The Christian religion institution (ដើម្បីដកស្រង់ទម្រង់ដំបូងនៃចំណាងជើងរបស់ Calvin) បានកើតចេញពីបទពិសោធន៍ដ៏រស់រវើករបស់យុវជនម្នាក់ដែលមានអំណោយទាន ចំពេលការរស់ឡើងវិញនៃសាសនាគ្រីស្តសាសនា ដែលសម្គាល់ការកែទម្រង់ប្រូតេស្តង់។ យើងមាន ហេតុផលគ្រប់យ៉ាងដើម្បីជឿថាការកាត់ទោសរបស់Calvin កើតចេញពីការតស៊ូនិងការឈឺចាប់ ទោះ បី ជាយើងមិនអាចដឹងច្បាស់អំពីដំណាក់កាលដែលគាត់បានមកឬកាលបរិច្ឆេទនៃអ្វីដែលគាត់ហៅថា "ការប្រែចិត្តជឿភ្លាមៗ" របស់គាត់ពីក្មេងប្រុសម្នាក់។ នៅទីក្រុងវិហារ Noyon គាត់បានទៅរៀននៅសាកលវិទ្យាល័យ នៃទីក្រុងប៉ារីស ហើយក្រោយមកបានសិក្សាច្បាប់នៅ Orléans និង Bourges ប៉ុន្តែបានងាកចេញពីវិជ្ជាជីវៈផ្នែកច្បាប់ ដើម្បីយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអក្សរសិល្ប៍បុរាណ។ ក្នុងអំឡុងទសវត្សរ៍នៃសកម្មភាពទាំងនេះ (១៥២៣-១៥៣៣) គាត់ច្បាស់ជាដឹងកាន់តែខ្លាំងឡើងអំពីវិបត្តិសាសនានៃយុគសម័យដែលឥឡូវនេះបានបង្ហាញខ្លួននៅក្នុងប្រទេសបារាំងក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ភាពក្លៀវក្លា ការផ្សាយដំណឹងល្អ ការបៀតបៀន និងការទុក្ករកម្ម។ នៅពេលដែលមិត្តរបស់គាត់ Nicolas Cop បានក្លាយជាសាកលវិទ្យាធិការនៃសាកលវិទ្យាល័យ Calvin បានជាប់ពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងអាស័យដ្ឋានរបស់សាកលវិទ្យាធិការដែលគាត់បានថ្លែងនៅថ្ងៃទី ១ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ

១៥៣៣។ សុន្ទរកថានេះត្រូវបានចាត់ទុកថាប្រញាប់ពេកថាជាការនិយាយរបស់ប្រូតេស្តង់ពិតប្រាកដ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាឆ្លុះបញ្ចាំងពីមនុស្សធម៌ក្នុងព្រះគម្ពីរបក្ស Marguerite d'Angoulême ដែលបំផុសគំនិតដោយអ្នកប្រាជ្ញដ៏មានឥទ្ធិពល ប៉ុន្តែឥឡូវនេះលោក Jacques Lefèvre នៃ Étaples (Faber Stapulensis) ដែលបានបកប្រែព្រះគម្ពីរទៅជាភាសាបារាំង។ អ្នកស្គាល់គ្នាខ្លះជាមួយ លូសើរ ក៏មានភស្តុតាងនៅក្នុងអាសយដ្ឋានដែរ ប៉ុន្តែវាមិនមានភស្តុតាងថាត្រូវបានសរសេរដោយអ្នកដែលបានកាន់កាប់គោលលទ្ធិកំណែទម្រង់នោះទេ។ យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ ភាព ក្លាហាន របស់ វា បាន ធ្វើ ឱ្យ អាជ្ញាធរ ភ្ញាក់ ផ្អើល ហើយ ដោយ សារ តែ ការ សហការ របស់ គាត់ ជាមួយ វា Calvin បាន ស្ថិត នៅ ក្នុង ការ ហោះ ហើរ និង លាក់ ខ្លួន ជា ច្រើន ក្នុង ឆ្នាំ បន្ទាប់។ នៅនិទាឃរដូវ បន្ទាប់ពីដំណើរទស្សនកិច្ចទៅកាន់ Lefèvre នៅ Nérac គាត់បានទៅ Noyon ដើម្បីធ្វើសកម្មភាពលើការសម្រេចចិត្តថ្មី។ នៅទីនោះនៅថ្ងៃទី 4 ខែឧសភា ឆ្នាំ 1534 គាត់បានលាលែងពីអត្ថប្រយោជន៍ខាងស្មៀនដែលបានផ្តល់សម្រាប់គាត់ក្នុងវ័យកុមារភាព ហើយដូច្នេះបានផ្តាច់ទំនាក់ទំនងជាមួយក្រុមជំនុំ និងបព្វជិតដែលមិនទាន់បានបង្កើតឡើង។ វាអាចទៅរួចដែលថាការពិភាក្សាជាមួយលោក Lefèvre ដែលជាអ្នកដឹកនាំដែលបានចំណាយនៃចលនាព្រះគម្ពីរដែលមិនមែនជាប្រូតេស្តង់ បានបង្កើតឱកាសនៃ "ការប្រែចិត្តជឿ" របស់គាត់ ដែលកំណត់គាត់ឱ្យស្ថិតក្នុងជួរប្រូតេស្តង់។ ដំណាក់កាលថ្មីមួយបានចាប់ផ្តើមហើយ។ បន្ទាប់មក គាត់នឹងមិនឈប់ពីសកម្មភាពដែលមិនចេះនឿយហត់ក្នុងបុព្វហេតុនៃជំនឿផ្សាយដំណឹងល្អឡើយ។ ក្រោយ មក នៅ ឆ្នាំ នោះ គាត់ បាន សរសេរ បុព្វកថា ពីរ ដែល ត្រូវ បង្ហាញ នៅ ដើម គម្ពីរ សញ្ញា ចាស់ និង

គម្ពីរ សញ្ញា ថ្មី ក្នុង ព្រះគម្ពីរ បារាំង ដែល រៀបចំ ដោយ បងប្អូន ជីដូនមួយ របស់ គាត់ គឺ Pierre Robert Olivétan សម្រាប់ Waldenses នៃ Piedmont ។ នៅពេលដែលសៀវភៅនេះត្រូវបានបោះពុម្ពនៅខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៥៣៥ លោក Calvin ស្ថិតនៅក្នុងទីក្រុង Basel ហើយសាត្រាស្លឹករឹតរបស់គាត់នៃវិទ្យាស្ថានសាសនាគ្រីស្ត គឺពិតជាស្ថិតក្នុងដំណាក់កាលជឿនលឿន។ ការចាប់ផ្តើមនៃការងារអាចត្រូវបានធ្វើឡើងនៅឆ្នាំ 1534 ខណៈពេលដែលគាត់នៅប្រទេសបារាំង។ គ្រួសារ Du Tillet បានផ្តល់ទីជម្រកដល់គាត់ និង "សំបុកស្វាត់" នៅ Claix ក្នុង Angoulême ។ និយាយឱ្យតិចបំផុត បណ្ណាល័យដ៏ធំទូលាយដែលគាត់នៅទីនោះអាចចូលប្រើបាន ប្រហែលជាមានសម្ភារៈបរិក្ខារសម្រាប់ដាក់បញ្ចូលក្នុងសៀវភៅនេះនៅពេលក្រោយ។ នៅប្រទេសបារាំង ស្ថានការណ៍កាន់តែមានភាពមិនច្បាស់លាស់សម្រាប់មេដឹកនាំទាំងអស់នៃចលនាថ្មី។ ដោយហេតុផលនេះ ហើយដោយសារតែគាត់ត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយអ្នកសាកសួរគ្រប់ទីកន្លែងដែលគាត់បានទៅ Calvin បានសម្រេចចិត្តស្វែងរកការចាកចេញដោយសុវត្ថិភាពនៅបរទេសសម្រាប់ការសិក្សា។ នៅដើមខែមករា ឆ្នាំ ១៥៣៥ គាត់បានចាកចេញពីប្រទេសបារាំង ហើយធ្វើដំណើរទៅកាន់ទីក្រុង Basel ។ ប្រូតេស្តង់ជាច្រើននៅពេលនោះកំពុងហោះហើរពីការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញកាន់តែខ្លាំងឡើង។ ស្តេច Francisត្រូវបានគេចាប់ពិរុទ្ធដោយឧប្បត្តិហេតុនៃផ្ទាំងបដានៅថ្ងៃទី ១៨ ខែតុលាឆ្នាំ ១៥៣៤ នៅពេលដែលច្បាប់ចម្លងនៃខិត្តប័ណ្ណដែលមានការវាយប្រហារឆៅលើអភិបូជាគឺនៅពេលយប់ដែលភ្ជាប់ទៅនឹងអគារសាធារណៈហើយថែមទាំងរុញចូលទៅក្នុងបន្ទប់គ្រែរាជ។ ជនសង្ស័យជាច្រើននាក់ត្រូវបានចាប់ដាក់គុក និងការដុតបំផ្លាញពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ។ វាមានជាចម្បងនៅក្នុង បុព្វកថាចំពោះ

អត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់នៅលើទំនុកតម្កើង ដែលបានបោះពុម្ពនៅឆ្នាំ ១៥៥៨ ដែល Calvin ប្រាប់យើងអំពីរយៈពេលដ៏សំខាន់នេះនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ ជាមួយនឹងពាក្យសម្ដីដ៏សាមញ្ញ គាត់ប្រាប់ពីរបៀប បន្ទាប់ពីគាត់បានចាកចេញពីទឹកដីកំណើតរបស់គាត់ ដើម្បីស្វែងរក "កន្លែងលាក់ខ្លួនដ៏ស្ងប់ស្ងាត់" សម្រាប់ការសិក្សារបស់គាត់ របាយការណ៍បានទៅដល់គាត់អំពីការដុតជាច្រើនដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងប្រទេសបារាំង និងការពន្យល់ដ៏ច្របូកច្របល់ដែលបានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់ទាំងនេះ។ ខណៈពេលដែល Calvin "ត្រូវបានលាក់មិនស្គាល់នៅឯ Basel" សេចក្តីថ្លែងការណ៍មិនពិតដែលចេញពីតុលាការបារាំងកំពុងត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយនៅក្នុងរង្វង់អាល្លឺម៉ង់ដើម្បីកាត់បន្ថយប្រតិកម្មប្រឆាំងនឹងបារាំងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរដែលការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញបានកើនឡើង។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះ ដូចដែលលោក Calvin និយាយតំណាងឱ្យអ្នករងទុក្ខដែលមានសមាសភាពនៃ "អាណាបាទីស្ទ និងបុរសបំបះបំបោរ . " ការបង្ហាញបែបនេះ សន្មត់ថាមកពីដៃរបស់ Guillaume du Bellay ដែលជាប្អូនប្រុសរបស់ប៊ីស្សពនៃទីក្រុងប៉ារីស និងជាអ្នកចរចាសម្រាប់ស្តេចជាមួយរដ្ឋាភិបាល និងសាសនាអាល្លឺម៉ង់។ ត្រូវបានគេដឹងថាត្រូវបានចេញផ្សាយនៅដើមខែកុម្ភៈ។ ដោយជឿជាក់ថា ការលើកទម្លាយក្នុងខែធ្នូបែបនេះ គឺមានបំណងចង់ដោះសារការបង្ហូរឈាមកាន់តែធំនាពេលខាងមុខ ខាលវីនបានសម្រេចចិត្តថាភាពស្ងៀមស្ងាត់ក្នុងផ្នែករបស់គាត់នឹងនាំឱ្យមានការចោទប្រកាន់ពីបទកំសាក និងក្បត់ជាតិ។ គាត់មិនអាចនៅស្ងៀមបានទេ ខណៈពេលដែលអស់អ្នកដែលបានទទួលរងនូវសេចក្តីស្លាប់ដោយសារសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ ហើយអ្នកដែលគាត់ចាត់ទុកថាជាអ្នកស្មោះត្រង់ និងជា "អ្នកទុក្ករបុគ្គលដ៏បរិសុទ្ធ" ត្រូវបានបំភាន់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ

ហើយខណៈពេលដែលមនុស្សជាច្រើនដែលនៅមានជីវិតក៏ត្រូវបានរងទុក្ខដូចគ្នា។ អ្នកជំងឺខ្លះគឺជាមិត្តភ័ក្តិផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ជាពិសេសពាណិជ្ជករទីក្រុងប៉ារីស Étienne de la Forge ជា Waldensian មកពី Piedmont ដែលត្រូវបានដុតបំផ្លាញនៅថ្ងៃទី ១៥ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៥៣៥ គាត់មានអារម្មណ៍ថាមានការចងគំនុំដូចដែលគាត់និយាយថា " ចេញពីការប្រមាថដ៏មិនគួរសមចំពោះបងប្អូនរបស់ខ្ញុំដែល សេចក្តីស្លាប់មានតម្លៃចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់» ហើយដោយការផ្លាស់ទីលំនៅរបស់ជនបរទេស ដើម្បីជួយបុព្វហេតុនៃអ្នកដំទៃដែលប្រឈមនឹងការរងទុក្ខដូចគ្នា។ ក្រោមឥទ្ធិពលនៃព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនេះ សៀវភៅបានលេចចេញជារូបរាង។ ទោះ បី ជា បំណង មុន របស់ គាត់ ទាក់ ទង នឹង ការងារ របស់ គាត់ ក៏ ដោយ ឥឡូវ គាត់ បាន ពន្លឿន ក្នុង ការ រៀបចំ វា សម្រាប់ ការ បោះពុម្ព ផ្សាយ។ ខណៈពេលដែលគាត់ធ្វើការនៅសៀវភៅរបស់គាត់ពីខែមករាដល់ខែសីហាឆ្នាំ ១៥៣៥ គាត់បន្តរៀនអំពីព្រឹត្តិការណ៍ផ្ទះនៅប្រទេសបារាំង។ ការប៉ុនប៉ងរបស់ស្តេចដើម្បីបង្ក្រាបការបោះពុម្ពទាំងអស់បានបរាជ័យ ប៉ុន្តែការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញកាន់តែខ្លាំងឡើងនៅចុងខែមករា ហើយត្រូវបានកាត់បន្ថយតិចតួចរហូតដល់ខែកក្កដា នៅពេលដែលការសោយទីវង្គត់របស់ខាឌីណាល់ ឌូប្រាត ដែលមានវ័យចំណាស់ ត្រូវបានគេគោរពតាមការណែនាំនៃគោលនយោបាយសាសនារបស់ស្តេចបាននាំមកនូវការរំជួលចិត្ត។ ការចរចាជាមួយជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ Lutherans ដែលបានចាប់ផ្តើមដោយតុលាការបារាំងកាលពីពីរឆ្នាំមុន ប៉ុន្តែត្រូវបានរំខាន ឥឡូវនេះត្រូវបានបន្តឡើងវិញ។ ការអញ្ជើញជាបន្ទាន់មួយត្រូវបានបញ្ជូនទៅ Melanchthon និង Bucer ឱ្យមកទីក្រុងប៉ារីស ដើម្បីពិគ្រោះយោបល់លើកំណែទម្រង់ព្រះវិហារ ហើយគម្រោងនេះមិនត្រូវបាន

បោះបង់ចោលរហូតដល់ថ្ងៃទី ២៨ ខែសីហា ប៉ុន្មានថ្ងៃបន្ទាប់ពី Calvin បានបញ្ចប់ការសរសេររបស់គាត់ ការពិតដែលថាស្តេចហាក់ដូចជាមិនស៊ីសង្វាក់គ្នានិងមិនច្បាស់លាស់នៅក្នុងទាំងអស់នេះប្រហែលជានាំឱ្យ Protestants ជាច្រើនសង្ឃឹមសម្រាប់ការផ្លាស់ប្តូរអំណោយផល។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ Calvin មានហេតុផលភ័យខ្លាចថាបុព្វហេតុប្រូតេស្តង់នៅអឺរ៉ុបនឹងត្រូវបានមើលងាយដោយមជ្ឈមណ្ឌលចលនា Anabaptist បដិវត្តនៅ Münster ដែលពួកអ្នកកាន់សាសនារបស់ពួកគេបន្ទាប់ពីការឡោមព័ទ្ធដ៏យូរមិនសូវ ត្រូវបានកំទេចនៅចុងខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៥៣៥។ Calvin អាច សង្ឃឹមថាសៀវភៅរបស់គាត់បានបង្ហាញខ្លួននៅឯពិព័រណ៍រដូវស្លឹកឈើជ្រុះនៅប្រែ្វងហ្វើតក្នុងឆ្នាំ ១៥៣៥ ប៉ុន្តែការសរសេរមិនត្រូវបានបញ្ចប់រហូតដល់ថ្ងៃទី២៣ ខែសីហានៃឆ្នាំនោះ ដែលជាកាលបរិច្ឆេទដែលគាត់បញ្ចូលជាមួយឈ្មោះរបស់គាត់ទៅអាសយដ្ឋាន Prefatory ទៅ Francis I ដែលមុនសន្និសញ្ញា។ ម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព Basel, Thomas Platter និង Balthasar Lasius ជាមួយនឹងសហប្រតិបត្តិការផ្នែកវិចារណកថារបស់ Jean Oporin ដំណើរការដោយមិនប្រញាប់ប្រញាល់បានចេញវានៅខែមីនា ឆ្នាំ ១៥៣៦។ ចំណងជើងឡាតាំងនៃការបោះពុម្ពលើកទីមួយនេះអាចនឹងត្រូវបានបកប្រែដូចខាងក្រោម: សេចក្តីផ្តើម

វិទ្យាស្ថាននៃ សាសនាគ្រឹស្ត មានស្ទើរតែទាំងមូលនៃការគោរពបូជា និងអ្វីក៏ដោយដែលចាំបាច់ត្រូវដឹងនៅក្នុងគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ការងារដែលមានតម្លៃគួរអានដោយមនុស្សទាំងអស់ដែលឧស្សាហ៍ចំពោះការ អាណិតអាសូរ ហើយត្រូវបានបោះពុម្ពនាពេលថ្មីៗនេះ។ បុព្វកថាចំពោះស្តេចគឺគ្រិស្តសាសនាភាគច្រើននៃប្រទេសបារាំង ដែលសៀវភៅនេះត្រូវបានផ្ញើ

ទៅព្រះអង្គទុកជាសេចក្ដីសារភាពនៃសេចក្ដីជំនឿ។ អ្នកនិពន្ធ John Calvin នៃ Noyon ។ Basel, MDXXXVI ។

II

ផ្នែកទាំងពីរនៃចំណងជើងមានសារៈសំខាន់។ ពាក្យវិទ្យាស្ថានខ្លួនវាធ្លាប់ស្គាល់ក្នុងន័យនៃ "ការណែនាំ" ឬ "ការអប់រំ" ការងារនេះត្រូវបានរៀបចំឡើងទាំងជាឯកសារយោងនៃគោលលទ្ធិនៃសាសនាគ្រិស្ត និងជាការសារភាពដែលផ្ដល់ជូនស្ដេចដែលបៀតបៀនក្នុងនាមអ្នករួមជំនឿរបស់អ្នកនិពន្ធ។ មិនត្រឹមតែអាស័យដ្ឋាន Prefatory ដែលជាការអង្វរដ៏មានអានុភាព និងដោយផ្ទាល់ទៅកាន់ស្ដេចប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្ដែនៅចំនុចជាច្រើន ការងារខ្លួនឯងគឺនៅរស់ជាមួយនឹងការសម្រេចបាននូវវិបត្តិ របស់គាត់ចំពេលដែលវាត្រូវបានសរសេរ។ ប្រធានបទនៃក្ដីកង្វល់ជាមូលដ្ឋានសម្រាប់ចិត្តសាសនាដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងធំ និងត្រូវបានពន្យល់យ៉ាងភ្លឺស្វាង ត្រូវបានភ្ជាប់ដោយសេរីជាមួយនឹងបញ្ហានៃយុគសម័យរបស់ Calvin និងការតស៊ូរបស់សាសនាចក្រដែលបានកែទម្រង់ដើម្បីអត្ថិភាព និងការរស់រានមានជីវិត។ វាជាលក្ខណៈនៃវិធីសាស្រ្តរបស់គាត់ ដែលអាសយដ្ឋានទៅកាន់ស្ដេច Francis ត្រូវបានរក្សាទុកដោយ Calvin នៅក្នុងការបោះពុម្ពផ្សាយក្រោយៗទៀតរបស់គាត់នៃវិទ្យាស្ថាន ទាំងមុន និងបន្ទាប់ពីការសោយទីវង្គត់របស់ស្ដេច។ ទោះបីជាត្រូវបានសរសេរជាមួយនឹងការសម្រេចបានយ៉ាងខ្លាំងក្លានៃកិច្ចការសហសម័យក៏ដោយ ការពិតវាគឺជាការការពារដោយចេតនា

ចំពោះអ្នកប្រកាន់ខ្ជាប់នូវជំនឿលើបទគម្ពីរ។ តូនៃសន្និសញ្ញាឆ្នាំ ១៥៣៦ មាន ៦ ជំពូក។ បួនគឺនៅលើប្រធានបទដែលធ្លាប់ស្គាល់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការណែនាំរបស់គ្រិស្តបរិស័ទ ហើយបន្ទាប់មកថ្មីៗនេះបានប្រើនៅក្នុង គម្ពីររបស់ Luther: ច្បាប់ សាសនា ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងការប្រសិទ្ធពរនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់។ ទីប្រាំមានអំណះអំណាងប្រឆាំងនឹងការទទួលស្គាល់ថាជាការប្រសិទ្ធពរនៃពិធីចំនួនប្រាំដែលត្រូវបានចាត់ទុកថានៅក្នុងព្រះវិហារមជ្ឈិមសម័យ (ការបញ្ជាក់, penance, unction ខ្លាំង, បញ្ជាបព្វជិតនិងអាពាហ៍ពិពាហ៍) និងទីប្រាំមួយគឺជាការពិភាក្សាដ៏លំបាកនៃសេរីភាពគ្រីស្ទានដែលពាក់ព័ន្ធនឹងធាតុមួយចំនួននៃ ការបង្រៀននយោបាយ និងសង្គម។ បរិមាណមាន (រួមទាំងលិបិក្រមខ្លី) ៥២០ទំព័រ octavo ប្រហែល ៦% គុណានឹង ៤ អ៊ីង ហើយវាគឺអំពីប្រវែងនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃអេភេសូរ។ វាត្រូវបានបដិសេធចំពោះការពង្រីកម្តងហើយម្តងទៀតដោយអ្នកនិពន្ធរហូតដល់វាឈានដល់ទម្រង់ចុងក្រោយរបស់វានៅឆ្នាំ ១៥៥៩ នៅពេលដែលវាមានទំហំស្មើគ្នាទៅនឹងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បូកនឹង Synoptic Gospels ។ កន្លះឆ្នាំបន្ទាប់ពីការចេញសៀវភៅនេះ Calvin បានចាប់ផ្តើមការងាររបស់គាត់នៅទីក្រុងហ្សឺណែវ។ ក្នុង រយៈ ពេល មួយ ឆ្នាំ បន្ទាប់ ពី ការ បោះពុម្ព ផ្សាយ របស់ខ្លួនការបោះពុម្ពនេះត្រូវបានអស់ហើយហើយគាត់ត្រូវបានស្នើ ឱ្យផ្តល់ជូននូវអត្ថបទដែលបានកែសម្រួល។ ចំពេលមានការព្យាយាម គាត់បានធ្វើ

កិច្ចការនេះ ប៉ុន្តែបានបញ្ចប់ការកែសម្រួលតែនៅក្នុងឆ្នាំ ១៥៣៨ក្នុងអំឡុងពេលស្នាក់នៅក្នុងទីក្រុង Basel ប៉ុណ្ណោះ។ បន្ទាប់ពីការពន្យាពេលមួយចំនួន ពាក់ព័ន្ធនឹងការផ្លាស់ប្តូរម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព វាត្រូវបានបោះពុម្ពនៅទីក្រុង Strasbourg ដោយ Wendelin Rihel ក្នុងខែសីហា ឆ្នាំ១៥៣៩ ។ ឥឡូវនេះចំណងជើងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដើម្បីអាន: វិទ្យាស្ថានសាសនាគ្រីស្តប្រហែលជាដើម្បីបែងចែកការបោះពុម្ពនេះឱ្យបានច្រើនតាមដែលអាចធ្វើទៅបានពីអតីតមួយ។ ឃ្លាដែលចង់ដឹងចង់ឃើញដែលបន្តបន្ទាប់ "តាមប្រវែងពិតជាត្រូវគ្នានឹងចំណងជើងរបស់វា" ហាក់ដូចជាមើលងាយការសន្មត់ដ៏ធំនៃចំណងជើងពេញពីមុន ហើយពិតជាបង្ហាញពីអារម្មណ៍នៃឧត្តមភាពនៃការបោះពុម្ពថ្មីនេះ។ Calvin មានហេតុផលដើម្បីអបអរសាទរខ្លួនគាត់ចំពោះការផ្លាស់ប្តូរដែលបានបញ្ចូលនៅក្នុងវា។ ជំនួសឱ្យជំពូកចំនួនប្រាំមួយ ឥឡូវនេះមានដប់ប្រាំពីរដែលមានប្រវែងស្រដៀងគ្នា។ ទម្ងន់សិក្សានៃការងារត្រូវបានពង្រឹងយ៉ាងខ្លាំងដោយការដាក់បញ្ចូលនូវឯកសារយោងជាច្រើនទៅកាន់ Augustine, Origen, និងឪពុកក្នុងសាសនាចក្រផ្សេងទៀតទៅកាន់ Plato, Aristotle, Cicero, និង Seneca និងចំពោះការងារសិក្សាថ្មីៗមួយចំនួន។ ការដកស្រង់នៃបទគម្ពីរក៏ត្រូវបានគុណផងដែរ។ ក្នុងចំណោមជំពូកដែលបានបន្ថែមជាច្រើនគឺលើ ប្រធានបទ នៃ សារៈសំខាន់ ដែលបានទទួលស្គាល់ក្នុងរចនាសម្ព័ន្ធនៃការគិតរបស់ Calvin ដូចជាចំណេះដឹងអំពីព្រះភាពស្រដៀងគ្នានិងភាពខុសគ្នានៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និង គម្ពីរសញ្ញាថ្មី ការកំណត់

ទុកជាមុន និងការផ្តល់ឱ្យ និងជីវិតរបស់គ្រីសធៀន។ សំបុត្រខ្លី មួយជូនអ្នកអានចុះ ថ្ងៃ ទី ១ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៥៣៩។ និយាយអំពីការភ្ញាក់ផ្អើលរបស់អ្នកនិពន្ធចំពោះការឆ្លើយតបដ៏អំណោយផលដល់ការបោះពុម្ពលើកទីមួយ ដែលមានកំហុសទោះបីជាវាមាន ហើយបញ្ជាក់ពីគោលបំណងនៃការកែសម្រួលរបស់គាត់ក៏ដោយ។ ឥឡូវនេះគាត់ មើលឃើញថាវាជាសៀវភៅសិក្សាដែលត្រូវប្រើក្នុងការរៀបចំបេក្ខជនក្នុងសាសនា សម្រាប់ការអានព្រះបន្ទូលដ៏ទេវភាព។ " អនុលោមតាមគំនិតនេះ ទ្រង់ទ្រាយនៃកម្រិតសំឡេងគឺមួយដែលត្រូវបានសម្រួលសម្រាប់ការប្រើប្រាស់លើតុ។ ទំព័រដែលអនុញ្ញាតឱ្យមានកំហុសក្នុងការដាក់លេខរៀងរបស់ពួកគេ ៣៤៦ ទាំងអស់មានទំហំ ១៣ គុណនឹង ៨ អ៊ីង និងមានរឹមធំទូលាយសម្រាប់កំណត់ចំណាំរបស់សិស្ស។ នៅក្នុងផ្នែកមួយនៃ ការ បោះពុម្ព ដែល ត្រូវ បាន ផ្សព្វផ្សាយ នៅ ប្រទេស បារាំង អក្សរ នៃ ឈ្មោះ Calvin ត្រូវ បាន បកប្រែ ទៅ ជា ការ អាន " Alcuinus . " សំណួរត្រូវបានលើកឡើងថាតើការបកប្រែភាសាបារាំងនៃការបោះពុម្ពលើកទីមួយគឺភ្លាមៗបន្ទាប់ពីការបង្ហាញខ្លួនរបស់វា រៀបចំនិងបោះពុម្ពដោយ Calvin ។ នៅក្នុងសំបុត្រមួយផ្ញើទៅ Francis Daniel បានសរសេរនៅថ្ងៃទី១៣ ខែតុលាឆ្នាំ១៥៣៦ ដោយរាយការណ៍ពីការតាំងទីលំនៅរបស់គាត់នៅទីក្រុងហ្សឺណែវនិងជំងឺជាបន្តបន្ទាប់។ Calvin និយាយថាគាត់ត្រូវបានកាន់កាប់ជាបន្តបន្ទាប់នៅលើកំណែបារាំងនៃ "សៀវភៅតូច" របស់គាត់ (libellus) ការសន្មត់ថា "សៀវភៅតូច" គឺ វិទ្យាស្ថាន គឺអាចជឿទុកចិត្ត

បានប៉ុន្តែមិនរួមបញ្ចូលវាអាចត្រូវបានចោទសួរថាតើនៅដំណាក់កាលនេះ Calvin នឹងនិយាយដែរឬទេ។ ពាក្យដែលគាត់ប្រើសម្រាប់ការបោះពុម្ពឆ្នាំ ១៥៣៦ ក្នុងបុព្វកថាឆ្នាំ១៥៣៩ គឺជាពាក្យពេចន៍។ អំពីពេលវេលានៃសំបុត្ររបស់គាត់ទៅដានីយ៉ែលដែលបានសរសេរបន្ទាប់ពីជម្លោះ Lausanne នោះ Calvin ហាក់ដូចជារវល់ខ្លួនឯងជាមួយនឹងការរៀបចំរបស់គាត់។ សេចក្ដីណែនាំ និងការសារភាពនៃសេចក្ដីជំនឿ សម្រាប់ការប្រើប្រាស់ព្រះវិហារក្រុងហ្សឺណែវ ការបោះពុម្ពជាភាសាបារាំងបានបង្ហាញខ្លួននៅដើមឆ្នាំ ១៥៣៧ ដែលជាភាសាឡាតាំងនៅ Basel មួយឆ្នាំក្រោយមក ប៉ុន្តែអ្នកកែសម្រួលនៃ Corpus Reformatorum edition នៃ ស្នាដៃរបស់ Calvin បានបង្ហាញហេតុផលក្នុងការគិតថា ភាសាបារាំងជាចម្បងការបកប្រែនៃប្រភពដើមឡាតាំងដែលស្ទើរតែដូចគ្នាបេះបិទជាមួយនឹង ១៥៣៨. នេះជាការបូកសរុបរបស់ម៉ារៀដែលសរសេរយ៉ាងសាមញ្ញ និងរឹងមាំនៃអាគុយម៉ង់សំខាន់ៗរបស់វិទ្យាស្ថាន។ វា ពិត ជា សៀវភៅ តូច មួយ ប៉ុន្តែ ការ តែង និពន្ធ របស់ វា ជា ភាសា ឡាតាំង និង ការ បក ប្រែ ជា ភាសា បារាំង នឹង មាន រយៈពេល ពីរ បី សប្តាហ៍ ពេញ ម៉ោង ដែល Calvin អាច ទំនេរ ពី ការងារ ថ្មី របស់ គាត់ ក្នុង ការ រៀបចំ ព្រះវិហារ ឡើង វិញ។ កិច្ចការសំខាន់របស់ Calvin ដែលរដូវស្លឹកឈើជ្រុះស្ទើរតែមិនអាចអនុញ្ញាតឱ្យគាត់បកប្រែការងារនៃប្រវែងនៃ វិទ្យាស្ថាននោះទេ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្មានដានណាមួយបានរស់រានមានជីវិតពីការបោះពុម្ពជាភាសាបារាំងឆ្នាំ ១៥៣៦ ឬ ១៥៣៧

ឡើយ។ ទីមួយដែលយើងមានចំណោះដឹងគឺការបោះពុម្ពឆ្នាំ ១៥៤១ ដែលជាការបកប្រែផ្ទាល់របស់ Calvin ពីឡាតាំងឆ្នាំ ១៥៣៩ ។

III

ការបោះពុម្ពជាភាសាបារាំងនេះគឺបានមកពីសារព័ត៌មានរបស់ Jean Girard (ឬ Gérard) នៅទីក្រុងហ្សឺណែវ ហើយបង្កើតជាទំហំតូចនៃ 822 ទំព័រ , 74 គុណនឹង 4½ អុិនឈ៍ ជាជាងបោះពុម្ពក្នុងប្រភេទតូច។ សៀវភៅ នេះ អាច ចល័ត បាន យ៉ាង ងាយ ស្រួល ហើយ ត្រូវ បាន រចនា ឡើង សម្រាប់ អ្នក អាន ដែល មិន អាច ប្រើ ការងារ ឡាតាំង។ ចាប់តាំងពីមានក្តីសង្ឃឹមតិចតួចនៃការអនុញ្ញាតិរបស់វានៅក្នុងប្រទេសបារាំង ចំនួននៃច្បាប់ចម្លងដែលផលិតត្រូវបានរឹតត្បិតជាក់ស្តែង ដោយមានទស្សនៈសាធារណៈជនជាតិស្វីសនិយាយភាសាបារាំងជាចម្បង។ នៅក្នុង " អាគុយម៉ង់ " បុព្វកថាចំពោះវាគ្មានឯកសារយោងណាមួយត្រូវបានធ្វើឡើងចំពោះការប្រើប្រាស់សិក្សារបស់វា គោលបំណងរបស់វាត្រូវបានពិពណ៌នានៅក្នុងឃ្លាថា "ដើម្បីជួយអ្នកទាំងឡាយណាដែលប្រាថ្នាចង់ទទួលការណែនាំក្នុងគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ " ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ រក្សាទុកសម្រាប់ការផ្លាស់ប្តូរមួយនៅក្នុងលំដាប់នៃជំពូក វាគ្រាន់តែជាការបោះពុម្ពឆ្នាំ ១៥៣៩ នៅក្នុងសម្លៀកបំពាក់បារាំង។ ដោយនិស្សិតនៃការវិវត្តន៍នៃការនិយាយភាសាបារាំង រួមទាំងមនុស្សជាច្រើនដែលខុសពីគំនិតរបស់ Calvin វាត្រូវបានកោតសរសើរ

យ៉ាងកក់ក្ដៅចំពោះរចនាប័ទ្មវ។ វា ក៏ ជា ការងារ ដំបូង បំផុត ដែល ភាសា បារាំង ត្រូវ បាន គេ ប្រើ ជា មធ្យោបាយ សម្រាប់ ការ បញ្ចេញ មតិ នៃ ការ គិត ប្រកប ដោយ និរន្តរភាព និង ការ គិត ដ៏ ហ្មត់ចត់។ វាគួរអោយកត់សំគាល់ថា សៀវភៅដែលមានគំនិតច្នៃប្រឌិតខ្ពស់ក្នុងការផ្តល់តួអក្សរដល់ភាសានៃប្រជាជាតិបារាំងគួរតែក្លាយជាការបកប្រែដោយអ្នកនិពន្ធម្នាក់ដែលធ្លាប់គិតជាភាសាឡាតាំងតាំងពីកុមារភាព។ រាល់កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីទប់ស្កាត់ការចរាចររបស់ខ្លួននៅក្នុងប្រទេសបារាំង និងចំពេលមានវិធានការណ៍នៃការគាបសង្កត់ផ្សេងទៀត នៅខែកក្កដា ឆ្នាំ១៥៤២ និងម្តងទៀតនៅក្នុងខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៥៤៤ច្បាប់ចម្លងត្រូវបានបោះចោល និងដុតនៅមុខ Notre Dame ទីក្រុងប៉ារីស។ ធាតុសុំទោសទាំងអស់នៃការបោះពុម្ពលើកទីមួយគឺពិតជាត្រូវបានរក្សាទុកនៅពេលដែលការងាររីកចម្រើន ប៉ុន្តែបុព្វកថាថ្មី និងសម្ភារៈបន្ថែមបង្ហាញថាការណែនាំ មិនថាជាទ្រឹស្តីរបស់និស្សិត ឬរបស់សាធារណៈជនទេ គឺកាន់តែមានគោលបំណងយល់ដឹងរបស់អ្នកនិពន្ធ។ នៅ ក្នុង ការ បោះពុម្ព លើក ទី បី នៅ ឡាតាំង ឆ្នាំ ១៥៤៣ (បោះពុម្ព លើក ទី ពីរ ដោយ Rihel នៅ Strasbourg) ជំពូក ថ្មី ចំនួន បួន ត្រូវ បាន បញ្ចូល ដែល នាំ ឱ្យ ចំនួន ដល់ ម្ភៃ មួយ ។ ការបោះពុម្ពនេះត្រូវបានចេញផ្សាយឡើងវិញនៅឆ្នាំ១៥៤៥ ហើយនៅឆ្នាំនោះ ការងារដែលបានពង្រីកបានលេចចេញជាភាសាបារាំងពីសារព័ត៌មានរបស់ Girard នៅទីក្រុងហ្សឺណែវ។ ការបោះពុម្ពឡាតាំងនៃឆ្នាំ១៥៥០ ផងដែរដោយ Girard បង្ហាញ

តែការផ្លាស់ប្តូរតិចតួចពីឆ្នាំ១៥៤៣ ។ ការកែលម្អគួរឱ្យកត់សម្គាល់ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងការបោះពុម្ពឆ្នាំ១៥៥០ គឺជាលេខរៀងនៃការបែងចែកកថាខណ្ឌ។ នៅក្នុងជំពូកម្ភៃមួយត្រូវបានរកឃើញ សរុបទាំងអស់ ១,២១៧ជំពូក។ លិបិក្រម ពីរ ត្រូវ បាន បន្ថែម នៅ ខាង ចុង ដែល ទីមួយ នៃ ប្រធាន បទ ដែល បាន ចាត់ ទុក ទីពីរ នៃ វគ្គ បទគម្ពីរ និង ការងារ ដែល បាន លើក ឡើង ដោយ អ្នក និពន្ធ។ ម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព Renaissance ដ៏អស្ចារ្យបំផុតមួយបានមកដល់ទីក្រុងហ្សឺណែវពីទីក្រុងប៉ារីសនៅឆ្នាំ១៥៥០ហើយបានបន្តនៅទីនោះ ដោយមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធជាមួយរដ្ឋមន្ត្រីក្រុងហ្សឺណែវ ការងារជីវិតរបស់គាត់ក្នុងការផលិតព្រះគម្ពីរ និងអត្ថបទសាសនាដែលគាត់បានរកឃើញថាមិនអាចបន្តនៅប្រទេសបារាំងបានទេ។ នេះគឺលោក Robert Estienne (Robertus Stephanus) ជាសមាជិកដែលមិនគួរឱ្យជឿនៃគ្រួសារអ្នកប្រាជ្ញ Estianne ដ៏អស្ចារ្យនៃម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពដែល New Learning and the Reformation បានជំពាក់បំណុលដែលមិនចេះខ្វល់ខ្វាយ។ នៅខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៥៥៣ គាត់បាននាំយកការកែសម្រួលដ៏ល្អបំផុតនៃវិទ្យាស្ថានដែល Calvin មិនទាន់បានឃើញនៅឡើយ បរិមាណ 13½ គុណនឹង ៨% អុិនឈ៍ បោះពុម្ពស្ទើរតែគ្មានកំហុស។ វាមាន ៩៩១ទំព័រ លើកលែងតែអាសយដ្ឋានថ្វាយព្រះមហាក្សត្រ និងលិបិក្រម។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្លឹមសារនៃអត្ថបទនេះមិនមានភាពជឿនលឿនពីការបោះពុម្ពឆ្នាំ ១៥៥០ទេ។ បងប្អូនប្រុស Adam និង Jean Rivery បានបោះពុម្ពការងារម្តង

ទៀតនៅទីក្រុងហ្សឺណែវក្នុងឆ្នាំ ១៥៥៤ ជាទម្រង់ octavo តូច ដោយគ្មានការផ្លាស់ប្តូរអត្ថបទ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងលិបិក្រមដែលប្រសើរឡើង។ មានអ្នកអានសម័យទំនើបដែលនឹងពេញចិត្តនឹងការបោះពុម្ពលើកទីមួយ ហើយមនុស្សជាច្រើនដែលបង្ហាញពីចំណូលចិត្តសម្រាប់ឆ្នាំ ១៥៣៩ ឬកំណែភាសាបារាំងរបស់វានៅឆ្នាំ ១៥៤១ លើការងារដែលបានពង្រីកបន្ថែមទៀតនៃ ១៥៥៩ ដែលត្រូវបានបកប្រែក្នុងបរិមាណទាំងនេះ។ នៅដំណាក់កាលមុន ពួកគេនិយាយថា សៀវភៅនេះមិនសូវមានកម្លាំង មិនសូវចម្រូងចម្រាស ទូលំទូលាយគ្រប់គ្រាន់ និងកាន់តែរីករាយក្នុងការអាន។ វាមិនចាំបាច់ទេ ហើយប្រហែលជាមិនអាចទេ ដើម្បីបដិសេធមតិទាំងនេះ។ ដោយគ្មានសំណួរ ការបោះពុម្ពឡើងវិញនៃការបោះពុម្ពមុនគឺស្របច្បាប់ និងគួរឱ្យចង់បាន។ ប៉ុន្តែ ការមិនអើពើនឹងការវាយតម្លៃផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកនិពន្ធលើការបោះពុម្ព ហើយនឹងបំផ្លាញផលផ្លែនៃការងារដែលបានធ្វើ និងបន្តឆ្លងកាត់ថ្ងៃព្យាយាម ដែលគាត់បានធ្វើកិច្ចការនេះឡើងវិញ ដើម្បីឲ្យត្រូវនឹងឧត្តមគតិដែលខ្លួនស្រលាញ់ជាយូរមកហើយ។ ការបោះពុម្ពផ្សាយឡាតាំងនៃឆ្នាំ ១៥៥៩ ត្រូវតែធ្វើឡើងជានិច្ចដើម្បីទទួលការបោះពុម្ពផ្សាយដែលមិនអាចប្រកែកបានបំផុតរបស់ Calvin ។ នៅទីនេះ នៅក្នុងសុន្ទរកថាបើកទៅកាន់អ្នកអាន គាត់និយាយអំពីការកែប្រែពីមុន ដែលការងារត្រូវបានពង្រឹង ហើយបន្ថែមថា: "ទោះបីជាខ្ញុំមិនបានសោកស្តាយចំពោះការងារដែលបានចំណាយក៏ដោយ ខ្ញុំមិនដែលពេញចិត្តរហូតដល់ការងារត្រូវបានរៀបចំតាម

លំដាប់លំដោយ។ គាត់បានអះអាងថា ក្នុងការធ្វើការលើការពិនិត្យឡើងវិញ តាមរយៈពេលវេលានៃជំងឺដោយគ្រុនក្តៅ គាត់បានបំពាក់នូវ ភស្តុតាងនៃភាពខ្ជះខ្ជែងដែលបានជំរុញគាត់ "ឱ្យបំពេញកិច្ចការនេះសម្រាប់ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះ" ។ ការឆ្លុះបញ្ចាំងនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះរហូតមកដល់ពេលនេះត្រូវបានគោរពដោយអ្នកកែសម្រួលក្រោយៗទៀតថាសម្រាប់អត្ថបទឡាតាំងវាជាការបោះពុម្ពចុងក្រោយនេះដែលរហូតដល់ឆ្នាំ ១៨៦៣ ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញទាំងស្រុង ហើយពីការបកប្រែ និងអក្សរកាត់ត្រូវបានធ្វើឡើង។ មាន ហេតុផល មួយ ទៀត ដែល យើង មិន អាច គេច ផុត ពី ភាព ច្បាស់ លាស់ នេះ។

ទស្សវត្សរ៍ថ្មីៗនេះបានមើលឃើញពីការកើនឡើងនៃចំណាប់អារម្មណ៍ និងការគោរពចំពោះទ្រឹស្តីរបស់ Calvin និងការខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីយល់ និងបកស្រាយការបង្រៀនរបស់គាត់បានក្លាយជាលក្ខណៈពិសេសមួយនៃការសរសេរទ្រឹស្តីឡូជីខល។ ជាធម្មតាវាគឺចំពោះវិទ្យាស្ថានដែលការស៊ើបអង្កេតត្រូវបានដឹកនាំជាចម្បង ហើយនៅក្នុងការសិក្សាទំនើបជាធម្មតា អត្ថបទដកស្រង់ពីការងារគឺដល់ការបោះពុម្ពឆ្នាំ១៥៥៩។ លេខដែលគូសចេញពីផ្នែករបស់វា និងជួយសម្រួលដល់សេចក្តីយោងគឺត្រូវចាត់ទុក (ដូចជា Summa of Thomas Aquinas) ដែលស្ទើរតែជាផ្នែកមួយនៃភាសាទូទៅនៃការពិភាក្សាខាងទ្រឹស្តី។ ការងារនេះមានទំហំធំជាងការបោះពុម្ពប្រហែល 80 ភាគរយ។ វាត្រូវបានប្រើប្រាស់ជាទម្លាប់ជាយូរណាស់មកហើយនៅក្នុង

ប្រទេសទាំងអស់ ដែលឥឡូវនេះមិនមានលទ្ធភាពជាក់ស្តែងក្នុងការត្រឡប់ទៅការបោះពុម្ពមុនសម្រាប់គោលបំណងនៃការរួមភេទដោយអ្នកប្រាជ្ញនោះទេ។ ត្រូវបានបោះពុម្ពនៅទីក្រុងហ្សឺណែវ ហើយបានមកពីសារព័ត៌មានរបស់ Robert Estienne ថ្ងៃទី១៦ ខែសីហា ឆ្នាំ១៥៥៩។ ហត្ថលេខារបស់ Calvin ទៅកាន់អាសយដ្ឋានទៅកាន់អ្នកអាន (ដកស្រង់ខាងលើ) គឺចុះថ្ងៃទី០១ ខែសីហា។ ម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពដ៏លេចធ្លោ និងជាអ្នកប្រាជ្ញផលិតភាព អេស្ទីន បានទទួលមរណភាពបីសប្តាហ៍ក្រោយមក។ ដូច្នេះហើយ វិទ្យាស្ថាប នៅក្នុងទម្រង់ចុងក្រោយរបស់វាគឺជាផលិតផលចុងក្រោយនៃជំនាញបច្ចេកទេសរបស់គាត់។ វិទ្យាស្ថានសាសនាគ្រឹស្ត ឥឡូវនេះត្រូវបានរៀបចំជាលើកដំបូងជាបួនសៀវភៅហើយបែងចែកដោយចំណងជើងច្បាស់លាស់តាមវិធីដ៏ងាយស្រួលមួយ៖ ក៏ពង្រីកដោយបញ្ហាបន្ថែមជាច្រើនដែលវាស្ទើរតែអាចចាត់ទុកថាជាការងារថ្មី។ ឈ្មោះអ្នកនិពន្ធនៅខាងក្រោមឈ្មោះម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពដែលមានរូបតំណាងដ៏ ល្បីឈ្មោះរបស់គាត់គឺមែកអូលីវនិងនៅ ជើង៖ GENEVAE / M.D.LIX ។

IV

Calvin មិនបានធ្វើការកែប្រែបន្ថែមទៀតនៃវិទ្យាស្ថានឡាតាំងទេ។ ការបកប្រែជាភាសាបារាំងនៃការងារពង្រីកពីសារព័ត៌មានរបស់ Jean Crespin នៅទីក្រុងហ្សឺណែវបានបង្ហាញខ្លួននៅឆ្នាំ ១៥៦០។ វាគឺជាគំនិតរបស់អ្នកប្រាជ្ញ

ថ្មីៗបំផុតដែល Calvin ខ្លួនឯងបានរៀបចំ ឬគ្រប់គ្រងការបកប្រែនេះយ៉ាងជិតស្និទ្ធ។ ទាំងជាភាសាឡាតាំងនិងជាភាសាបារាំង ការងារគឺនៅក្នុងតម្រូវការធំទូលាយ ហើយត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញជាញឹកញាប់ សូម្បីតែមុនពេលមរណភាពរបស់ Calvin (១៥៦៤) ។ មានការបោះពុម្ពថ្មីចំនួនពីរនៃភាសាឡាតាំងនៅឆ្នាំ១៥៦១ ដែលមួយជាទំហំសន្លឹកដ៏គួរឱ្យទាក់ទាញជាក់ស្តែងដោយម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព Strasbourg របស់ Calvin's Strasbourg Rihel មួយទៀត octavo ៩៨០ ទំព័រដោយ Antoine Reboul (Antonius Rebulius) នៅទីក្រុងហ្សឺណែវ។ Reboul ពន្យល់ថាគាត់កំពុងឆ្លើយតបទៅនឹងសំណើរបស់អ្នកអានជាច្រើន នៅពេលដែលគាត់បញ្ចូលនៅចុងបញ្ចប់នូវលិបិក្រមអក្ខរក្រមនៃប្រធានបទ ជាមួយនឹងការដកស្រង់ទៅសៀវភៅ ជំពូកនិងផ្នែក។ លិបិក្រមដ៏ធំទូលាយនេះ ពង្រីកដល់ទំព័រ ៥៩ (គ្មានលេខ) ត្រូវបានបោះពុម្ពជាមួយនឹងការបោះពុម្ពក្រោយៗជាច្រើនជាភាសាបារាំង និងឡាតាំង ក្នុងករណីខ្លះ រួមជាមួយនឹងសន្ទស្សន៍ទាំងពីររបស់ Marlorat ដែលបានរៀបរាប់ខាងក្រោម។ បរិមាណរបស់ Reboul គឺនៅក្នុងប្រភេទតូចមួយដែលអាចអានបាន ជាមួយនឹងឯកសារយោងបទគម្ពីរដែលបានកំណត់យ៉ាងស្អាតនៅក្នុងរឹម។ នៃការបោះពុម្ព ផ្សាយឡាតាំងក្រោយៗទៀត ពីរគឺសំខាន់ជាពិសេសសម្រាប់បញ្ហាវិចារណកថារបស់ពួកគេ។ ទាំងនេះគឺជាបរិមាណដ៏ល្បីដែលត្រូវបានបោះពុម្ពដោយផ្ទះ Elzevir ដែលជាម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពដ៏ល្បីល្បាញរបស់ Leiden ក្នុងឆ្នាំ១៦៥៤ និងជាសៀវភៅដែលបង្កើត Volume IX

នៃ Opera Calvini ដែលបោះពុម្ពដោយ J.J. Schipper of Amsterdam ក្នុងឆ្នាំ១៦៦៧។ អត្ថបទរបស់បារាំងនៅឆ្នាំ១៥៦០ ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញនៅទីក្រុងហ្សឺណែវពីរដងក្នុងឆ្នាំ១៥៦១។ នៅឆ្នាំ ១៥៦២មានការបោះពុម្ពចំនួនបួននៃអត្ថបទនេះ មួយនៅហ្សឺណែវ មួយនៅ Caen និងពីរដោយមិនបង្ហាញពីទីកន្លែង ឬម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព។ មានការបោះពុម្ពនៅលីយ៉ុងក្នុងឆ្នាំ១៥៦៣ និងនៅទីក្រុងហ្សឺណែវនៅឆ្នាំ១៥៦៤។ ការបោះពុម្ព octavo ចេញដោយម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពទីក្រុងហ្សឺណែវ Jaques Bourgeois ក្នុងឆ្នាំ ១៥៦២គឺជាដំបូងគេដែលបញ្ចូលសន្ទស្សន៍ទាំងពីរដែលរៀបចំដោយ Augustin Marlorat, ជាអ្នកប្រាជ្ញជាអ្នកប្រាជ្ញ និងទ្រឹស្ដីអនីតិជននៃអ្នកសរសេរសាសនាគ្រិស្តដែលជីវិតបានបញ្ចប់ដោយការបៀតបៀននៅ Rouen ក្នុងឆ្នាំដដែល។ ទីមួយនៃទាំងនេះគឺជាសន្ទស្សន៍នៃបញ្ហាចម្បងដែលមាននៅក្នុងការងារ ទីពីរ គឺ ជាវគ្គបទគម្ពីរដែលបានដក ស្រង់ឬយោងទៅក្នុងវា។ ម៉ាឡូរ៉ាតមានបុព្វកថាដ៏គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍មួយដែល គាត់ បង្ហាញ ថា គាត់ បាន រក ឃើញ សេចក្ដី យោង ព្រះគម្ពីរនៃការបោះពុម្ពមុននេះមិន ត្រឹមត្រូវយ៉ាងខ្លាំង។ គាត់ផ្ដល់ឱ្យខគម្ពីរនៃពេញលេញ សូម្បីតែកន្លែងដែល Calvin ប្រើតែឃ្លាដែលកំណត់អត្តសញ្ញាណក៏ដោយ។កំណែឡាតាំងនៃលិបិក្រមដែលអាចប្រើប្រាស់បានទាំងនេះបានបង្ហាញខ្លួនជាមួយនឹងការបោះពុម្ពជាបន្តបន្ទាប់បន្ទាប់នៃវិទ្យាស្ថានឡាតាំង ដែលរបស់ Francis Perrin ទីក្រុងហ្សឺណែវ ឆ្នាំ១៥៦៨ និងការបោះពុម្ពក្រោយៗជាច្រើនជាភាសាឡាតាំង បារាំង

អង់គ្លេស និងហូឡង់បានប្រើ។ ការបកប្រែជាភាសាផ្សេងក្រៅពីភាសាបារាំងបានចាប់ផ្តើមរួចហើយ។ អត្ថបទឆ្នាំ១៥៣៦ ប្រហែលជាត្រូវបានបកប្រែជាភាសាអេស្ប៉ាញនៅឆ្នាំ១៥៤០ ដោយ Francisco Enzinas (Dryander) នៃ Burgos មិត្តរបស់ Melanchthon protégé of Cranmer អ្នកឆ្លើយឆ្លងព័ត៌មានរបស់ Calvin និងអ្នកប្រាជ្ញគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដ៏ល្បីល្បាញ។ ប្រសិនបើកំណែភាសាអេស្ប៉ាញដំបូងរបស់ Calvin ជាម្ចាស់ដែលជាកំណែអ៊ីតាលីដំបូងពឹងផ្អែកលើការបោះពុម្ពបារាំងក្រោយៗទៀត។ គឺនៅឆ្នាំ១៥៥៧ ដែល Giulio Cesare Pascali ដែលជាកវីជនជាតិអ៊ីតាលីវ័យក្មេង និងជាជនភៀសខ្លួនសាសនានៅទីក្រុងហ្សឺណែវ បានផលិតការបកប្រែជាអ៊ីតាលីរបស់គាត់នៅទីនោះ។ Pascali ប្រើជាចម្បងនៃអត្ថបទភាសាបារាំង ដែលត្រូវបានកែសម្រួលនៅឆ្នាំ១៥៥១ និងបោះពុម្ពឡើងវិញនៅឆ្នាំ១៥៥៣ និង១៥៥៤។ វាត្រូវបានដល់សមាជិកដ៏ល្បីល្បាញបំផុតនៃព្រះវិហារជនភៀសខ្លួនអ៊ីតាលី
នៅទីក្រុងហ្សឺណែវGalleazzo Caraccioli , Marquis នៃ Vico ដែល Calvin ក្នុងមួយឆ្នាំ។ ពីមុនបានអធិប្បាយរបស់គាត់នៅលើកូរិនថូសទីមួយ។ ការបកប្រែជាច្រើ ដែលបន្ទាប់ មក គឺមកពីការបំពេញការងារបញ្ចប់ ។ នៅដើមថ្ងៃទី០៥ខែធ្នូ ឆ្នាំ១៥៦០ កំណែហូឡង់ត្រូវបានចេញផ្សាយ ជាក់ស្តែងនៅ Emden និង Dort ក្នុងពេលដំណាលគ្នា។ អ្នកបកប្រែបង្ហាញឈ្មោះរបស់គាត់ដោយអក្សរកាត់ " I. D. " អក្សរកាត់គឺតំណាងឱ្យ Johannes Dyrkinus (d. ១៥៩២) ដែលជារដ្ឋមន្ត្រីនិងជាអ្នកនិពន្ធនៃភាពខុសគ្នាមួយចំនួនបន្ទាប់

មកនៅ Emden.នៅឆ្នាំ ១៥៧២ការបកប្រែជាភាសាអាឡឺម៉ង់ដំបូងត្រូវបាននាំចេញនៅ Heidelberg ។ រៀបចំដោយសមាជិក នៃមហាវិទ្យាល័យទ្រឹស្ដីនៅទីនោះ និងជាមួយការពន្យល់ណែនាំអំពីអត្ថបទ។កំណែនេះត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញនៅឆ្នាំ១៥៨២ នៅ Heidelberg និងនៅ Hanau ក្នុងឆ្នាំ ១៥៩៧។ ក្នុងឆ្នាំនោះ ការងារនេះក៏បានលេចចេញជាអត្ថបទបកប្រែជាភាសាអេស្ប៉ាញផងដែរ។ នេះជាស្នាដៃរបស់ជនភៀសខ្លួនអេស្ប៉ាញ Cipriano de Valera ដែលបន្ទាប់ពីស្នាក់នៅក្នុងទីក្រុងហ្សឺណែវ បានចំណាយពេលជាច្រើនឆ្នាំនៅប្រទេសអង់គ្លេស ហើយបានបញ្ចប់ការសិក្សាថ្នាក់អនុបណ្ឌិតពីខេមប្រ៊ីជ។១៥៩៩ បោះពុម្ពឡើងវិញតែផ្នែកខ្លះប៉ុណ្ណោះ : សៀវភៅ I និង II បានបង្ហាញខ្លួននៅឆ្នាំ ១៦១៧។ ការបកប្រែភាសាហុងគ្រីដោយ Albert Molnár (១៦៣៤) , emi nent Minister , អ្នកប្រាជ្ញ និងជាកវីនៃសាសនាចក្រកំណែទម្រង់ហុងគ្រី ត្រូវបានបោះពុម្ពនៅ Hanau ក្នុង ១៦២៤។ វាមាន ត្រូវបានសន្មត់ថាដោយអ្នកប្រាជ្ញដែលមានសមត្ថភាព ប៉ុន្តែមិនដែលបានផ្ទៀងផ្ទាត់ថាកំណែភាសាអារ៉ាប់មួយត្រូវបានធ្វើឡើងដោយអ្នកប្រាជ្ញ Zurich Orientalist លោក John Henry Hottinger (១៦៦៧) ។ ការបោះពុម្ពរបស់វិទ្យាស្ថានដោយ A. Tholuck (ឡាតាំង ១៨៣៤ ១៨៤៦ ១៨៧២) ដោយ F. Baumgartner (១៥៦០ French, ១៨៨០) និងដោយ A. Sizoo (ការបកប្រែហូឡង់ពីឡាតាំង ១៩៣១, ១៩៤៩) មានការបកប្រែជាភាសាអាឡឺម៉ង់របស់ O. Weber ពីភាសាឡាតាំង (one volume edition ,

១៩៥៥) និង J. Cadier's moderniza tion of the ១៥៦០ French (បួនភាគ , ១៩៥៥-១៩៥៨) ត្រូវបានផ្តល់ដោយផ្នែកវិភាគ និងលិបិក្រមចាត់ថ្នាក់។ ការបកប្រែជាភាសាជប៉ុនពីឡាតាំងដោយ Masaki Nakayama ត្រូវបានបោះពុម្ពនៅទីក្រុងតូក្យូក្នុងឆ្នាំ ២៩៣៤ ហើយត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញនៅឆ្នាំ ១៩៤៩។

V

អ្នកអាននៃការបកប្រែបច្ចុប្បន្ននឹងស្វាគមន៍នូវឯកសារយោងដ៏ពេញលេញមួយចំពោះទម្រង់ភាសាអង់គ្លេសដំបូងនៃវិទ្យាស្ថាន។ ការបោះពុម្ពឡាតាំងមុនឆ្នាំ 1559 ត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយនៅក្នុងប្រទេសអង់គ្លេស និងស្កុតឡែន ប៉ុន្តែមានតែជំពូកស្តីពីជីវិតគ្រិស្តបរិស័ទប៉ុណ្ណោះ (សៀវភៅទី 3 ជំពូក vi-x ក្នុងលំដាប់ចុងក្រោយនៃការងារ) ត្រូវបានដាក់ជាភាសាអង់គ្លេស។ ការងារទាំងមូលឥឡូវនេះបានលេចចេញជាអក្សរខ្មៅដ៏ស្រស់សង្ហាក្រោមចំណងជើងដូចតទៅ៖ វិទ្យាស្ថានសាសនាគ្រឹស្ត សរសេរជាភាសាឡាតាំងដោយម៉ាស្ទ័រ ចន កាល់វីន ហើយបកប្រែជាភាសាអង់គ្លេសយោងទៅតាមអ្នកនិពន្ធការបោះពុម្ពលើកចុងក្រោយ។ បានឃើញនិងអនុញ្ញាតតាមលំដាប់ដែលបានតែងតាំងនៅក្នុងការណែនាំរបស់ Queenes Maiesties ។ រូបសញ្ញារបស់ម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព ជាសត្វពស់ប្រឡាក់នៅលើឈើឆ្កាងដែលតោងដោយដៃតោង ត្រូវបានបន្តដោយ colophon ថា " បោះពុម្ពនៅទីក្រុងឡុងដ៍ដោយ Reinolde Wolfe & Richarde Harison, anno 1561" នៅទំព័រចុងក្រោយនៃ

សៀវភៅ កន្លែងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យបន្ថែមទៀត។ ពិតប្រាកដដូចជា " នៅក្នុង Paules Churcheyard " និងកាលបរិច្ឆេទដូចជា " ១៥៦១ ។ ថ្ងៃនៃ Maye " ដូច្នេះការបកប្រែត្រូវបានបោះពុម្ពនៅទីក្រុងឡុងដ៏តិចជាងម្ភៃមួយខែបន្ទាប់ពីការបោះពុម្ពឡាតាំងបានចាកចេញពីសារព័ត៌មានរបស់ Stephanus នៅទីក្រុងហ្សឺណែវ។ ប៉ុន្តែ ម៉ាស៊ីន បោះពុម្ពបញ្ចូលនៅផ្នែកខាងក្រោយនៃទំព័រចំណងជើងនូវកថាខណ្ឌសម្ងាត់ខ្លះដែលមានលេស សម្រាប់ការពន្យារពេលក្នុងរូបរាងរបស់វា។ កិច្ចការនេះត្រូវបានប្រគល់ឱ្យ "John Dawes" ហើយគាត់បានបង្ហាញសាត្រាស្លឹករឹត "ជាងដប់ពីរខែកន្លងផុតទៅ" ប៉ុន្តែសម្រាប់ "មូលហេតុចាំបាច់ diuerse " ពួកគេត្រូវបាន "បង្ខិតបង្ខំដើម្បីអង្វរមិត្តម្នាក់ទៀតឱ្យបកប្រែវាម្តងទៀត។ " អក្សរកាត់ " T. N. " ត្រូវបានកំណត់នៅចុងបញ្ចប់នៃអត្ថបទ បន្ទាប់ពីដែលទំព័រប្រាំមួយត្រូវបានដល់បញ្ជីនៃចំណងជើងជំពូក និងលិបិក្រមខ្លី។ នៅ ក្នុង ការ បោះពុម្ព លើក ទី ពីរ ឆ្នាំ ១៥៦២អ្នកបក ប្រែ បញ្ចូល បុព្វបទ ខ្លី មួយ ដែល គាត់ បន្ថែម ពី ដើម របស់ គាត់។ មានតែនៅក្នុងការបោះពុម្ពលើកទីបីប៉ុណ្ណោះដែល អ៊ឹម បានបង្ហាញគឺឈ្មោះ "ថូម៉ាស ន័រតុន" ដែលសរសេរនៅលើទំព័រចំណងជើង។ ថូម៉ាស ន័រតុន (១៥៣២-១៥៨៤) មាន អាយុ ប្រហែល ម្ភៃ ប្រាំបួន ឆ្នាំ នៅ ពេល ការងារនេះ បាន លេច ឡើង។ គាត់ បាន ទទួល បាន កិត្តិនាម ជា អ្នក និពន្ធ រួចទៅ ហើយ។ នៅយប់ដប់ពីរឆ្នាំ 1561 សោកនាដកម្មនៃ Gorboduc ដែលជាការងាររួមគ្នារបស់ន័រតុននិងនិស្សិតច្បាប់។ Thomas Sackville មានការស

ម្តងលើកដំបូង ហើយពីរសប្តាហ៍ក្រោយមកវាត្រូវបានលេងដោយបញ្ហានៅចំពោះមុខព្រះមហាក្សត្រិយានី។ រឿងដ៏ រន្ធត់នេះប៉ុន្តែ នៅតែបង្កប់ អត្ថន័យក្នុងខគម្ពីរទទេឈរលើការអភិវឌ្ឍទំនើបនៃសោកនាដកម្មជាភាសាអង់គ្លេសហើយជាស្នាដៃដំបូងដែលន័រតុនស្គាល់ច្បាស់បំផុត។ ប៉ុន្តែកំណាព្យពីមុនរបស់គាត់ជាភាសាឡាតាំង និងអង់គ្លេស និងការបកប្រែទំនុកតម្កើងដែលមិនសូវជោគជ័យរបស់គាត់ គឺស៊ាំទៅនឹងសហសម័យរបស់គាត់ រួមជាមួយនឹងការបកប្រែផ្សេងៗនៃការងារសាសនា និងផ្នែកនិយាយភាសាផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងបញ្ហាខាងសាសនា។ គាត់ធ្លាប់ជា amanuensis ដ៏កក់ក្តៅចំពោះអ្នកឧកញ៉ា Somerset នៅពេលដែលអ្នកឧកញ៉ាកំពុងឆ្លើយឆ្លងជាមួយ Calvin ។ នៅពេលដែល បន្ទាប់ពីការសោយទិវង្គតរបស់ Somerset Calvin បានសរសេរដើម្បីសួរអំពីកូនរបស់គាត់ វាគឺជា Norton ដែលត្រូវបានតំណាងឱ្យឆ្លើយតប នៅឆ្នាំ ១៥៥៥ គាត់បានរៀបការជាមួយកូនស្រីរបស់ Thomas Cranmer ហើយក្រោយមកគាត់បានផ្សព្វផ្សាយជាសាធារណៈដល់សាត្រាស្លឹករឹតសំខាន់ៗដែលបន្សល់ទុកដោយអាចារ្យ។ កាល់វីនីសដែលជឿជាក់គាត់ក៏ជាអ្នកតស៊ូមតិនៃវិធានការកំណែទម្រង់Puritan នៅក្នុងព្រះវិហារហើយនៅពេលមួយត្រូវបានគេចាប់ដាក់គុកដោយសារតែការរិះគន់សម្តេចសង្ឃ។ ន័រតុនបានក្លាយជាសមាជិកសភានៅក្នុងឆ្នាំ ១៥៥៨ ហើយក្រោយមកបានលេចធ្លោជាបន្តបន្ទាប់នៅក្នុងការជជែកដេញដោលក្នុងសភានិងគណៈកម្មការ។គាត់បានចូលរួមក្នុងការសោកល្បងនៃពួករ៉ូម៉ាំងកាតូលិក

ជាពិសេសអ្នកដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធក្នុងការបះបោរនៅឆ្នាំ ១៥៦៩ ហើយបានបង្ហាញនៅក្នុងការតភ្ជាប់នោះនូវភាពខ្ជះខ្ជែងដ៏ឃោរឃៅ និងគួរសម។ ទោះបីជាជាអ្នកប្រាជ្ញ ប៉ិនប្រសប់ និងពូកែក៏ដោយ ន័រតុន មិនដែលដើរតួនាទីសំខាន់ ទាំងក្នុងអក្សរសិល្ប៍ ឬក្នុងកិច្ចការ ប៉ុន្តែអំណោយរបស់គាត់គឺដូចជា Calvin មានសំណាងនៅក្នុងអ្នកបកប្រែភាសាអង់គ្លេសរបស់គាត់ នៅក្នុងការបោះពុម្ពលើកទី ៣នៃកំណែរបស់ន័រតុន ឆ្នាំ១៥៧៨។ បុព្វកថាដើម "អ្នកបកប្រែដល់អ្នកអាន" ត្រូវបានកែសម្រួល និងពង្រីក ដើម្បីចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងជាក់លាក់នូវកាលៈទេសៈដែលការងារបកប្រែរបស់គាត់ត្រូវបានធ្វើ។ ន័រតុន ត្រូវ បាន ស្នើ ឱ្យ ធ្វើ វា ដោយ ម៉ាស៊ីន បោះពុម្ព ល្បី ពីរ ដល់ ម្ចាស់ក្សត្រី។ មួយក្នុងចំណោមទាំងនេះគឺ Edward Whitchurch ដែលជាមួយ Richard Grafton បានបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរដ៏អស្ចារ្យ ១៥៣៩ និង The Book of Common Prayer១៥៤៩។ ម្នាក់ទៀតគឺ Reginald (ឬ Reinolde) Wolfe ដែលមានដើមកំណើតនៅ Strasbourg ដែលបានក្លាយជាមនុស្សសំខាន់ម្នាក់។ នៅក្នុងពាណិជ្ជកម្មសៀវភៅអង់គ្លេស។ វាស្ថិតនៅក្នុងផ្ទះរបស់ Whitchurch ក្នុង Greyfriars ដែលភារកិច្ចរបស់អ្នកបកប្រែត្រូវបានសម្រេច។ ន័រតុនមិននិយាយអំពីការពិតដែលថាប្រពន្ធរបស់ Whitchurch គឺជាស្ត្រីមេម៉ាយរបស់ Cranmer និងជាម្តាយរបស់ប្រពន្ធគាត់ផ្ទាល់នោះទេ។ ដូចដែលខ្ញុំដឹងថាការរស់នៅ។ "គាត់ក៏សម្តែងការដឹងគុណចំពោះដំបូន្មានសំខាន់ៗរបស់ "មនុស្សដែលបានរៀន" ជាច្រើន ដោយដាក់ឈ្មោះជា

ពិសេស David Whitehead ដែលគាត់បាននិយាយថា បានប្រៀបធៀបរាល់ប្រយោគជាមួយនឹងអក្សរឡាតាំង។ Whitehead គឺជាអតីត Marian ដែលនិរទេសខ្លួនដែលត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងគណបក្សដែលពេញចិត្ត Edwardian ។ សៀវភៅអធិស្ឋាននៅក្នុងជម្លោះនៅប្រៀងហ្វើត ឆ្នាំ១៥៥៥ ។ បញ្ញជិតដ៏ល្បីម្នាក់នៃការរៀនសូត្រដែលទទួលស្គាល់ (ទោះបីជាទទួលបានដោយឯកជន) គាត់បានបដិសេធការមើលឃើញរបស់ Armagh ហើយក៏អាចឃើញទីក្រុង Canterbury ផងដែរ។ នៅឆ្នាំ ១៨៩៥លោក Henry Beveridge ខណៈពេលដែលទទួលស្គាល់ថា "ន័រតុននៅលើ "ទាំងមូលបានអនុវត្តភារកិច្ចរបស់គាត់ដោយភាពស្មោះត្រង់" បានរិះគន់គាត់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះ "ការអភិរក្ស" ទម្រង់ឡាតាំងនៃការនិយាយដែលបណ្តាលឱ្យមានរបួសធ្ងន់ធ្ងរនៃរចនាប័ទ្មភាសាអង់គ្លេស។ ន័រតុនគាត់ដោយខ្លួនឯងពន្យល់ថាដោយសារតែ "រឹងដ៏អស្ចារ្យ" នៃសៀវភៅពីវា ដោយត្រូវបាន "ទាក់ទងជាមួយភាពចម្រូងចម្រាសរបស់សិស្សសាលា" ដោយភ័យខ្លាចក្នុងការខកខានអត្ថន័យរបស់ Calvin គាត់បានសម្រេចចិត្តធ្វើតាមពាក្យនេះឱ្យជិតបំផុតខណៈដែលឃ្លានៃអណ្តាតភាសាអង់គ្លេសនឹងរងទុក្ខ។" វាជាការពិតដែលថាវិធីសាស្រ្តនេះជួនកាលបង្កើតបាននូវឥទ្ធិពលតឹងតែង។ ប៉ុន្តែការនិយាយជាមួយ Beveridge ថាន័រតុនផ្តល់ឱ្យយើងតែ "ពាក្យអង់គ្លេសនៅក្នុងវចនានុក្រមឡាតាំង" គឺច្បាស់ជាយល់ច្រឡំ។ ការបកប្រែនេះគឺមិនឆ្ងាយពីធម្មតា ធម្មតា ពាក្យសំដី Elizabethan ដើមដំបូង ដែលកាលនោះនៅតែជា

អាជ្ញាធរមួយបានកត់សម្គាល់ "ភាគច្រើនជាការងាររបស់អ្នកព្រះវិហារ និងអ្នកបកប្រែ" ហើយគ្មានការប៉ះពាល់ និងការតុបតែងណាមួយដែលសម្គាល់ការសរសេររបស់មនុស្សជំនាន់ក្រោយនោះទេ។

នៅក្នុងការបោះពុម្ពលើកទីបីរបស់គាត់ ន័រតុនសប្បាយចិត្តដែលអាចបំបាត់នូវកំហុសជាច្រើនរបស់ម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព។ ទាំងនេះលោកបានចាត់ទុកថាជា "អំពើ អាក្រក់នៃដៃ សរសេរអក្សរ របស់ខ្ញុំការបញ្ចូលច្បាប់ចម្លងរបស់ខ្ញុំនិងមូលហេតុមួយចំនួនទៀតដែលគេស្គាល់យ៉ាង ច្បាស់" ចំពោះម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព គាត់បង្ហាញថាកំហុសចំនួនបីរយត្រូវបានកែដំរូវនៅក្នុងការបោះពុម្ពលើកទី២ ហើយជឿជាក់ថា កំហុសទីបីគឺស្ទើរតែរួចផុតពីកំហុសបែបនេះ។ ការបកប្រែឥឡូវនេះជាលើកដំបូងដែលផ្តល់ជូនមិនត្រឹមតែជាមួយនឹងកំណែនៃសន្ទស្សន៍របស់ A. Reboul (" Table of Matters Entreated Of ") ប៉ុន្តែក៏មានលិបិក្រមទាំងពីររបស់ Marlorat ដែលនាំមុខដោយបុព្វកថារបស់ក្រោយ។ បន្ទាប់ពីការកែប្រែនេះនៅឆ្នាំ ១៥៧៤ សៀវភៅរបស់ន័រតុនត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញជាមួយនឹងការផ្លាស់ប្តូរបន្តិចបន្តួចនៅក្នុងឆ្នាំ ១៥៧៨ , ១៥៨២, ១៥៨៧ , ១៥៩៩, ១៦១១១៦៣៤។ ការបោះពុម្ពទាំងនេះ ជាពិសេសការរៀបរាប់ចុងក្រោយបង្ហាញពីកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីរក្សាការផ្លាស់ប្តូរភាសា។ ដូច្នេះនៅឆ្នាំ ១៦៣៤" John Calvin " "ការពិត" ត្រូវបានសរសេរ "សេចក្តីពិត" "សិរីរុងរឿង" ក្លាយជា "សិរីរុងរឿង" "" ត្រូវបានប្តូរទៅជា "ផ្តល់ឱ្យ" ហើយអក្សរកាត់ដែលប្រើក្នុងដំបូង។ ការបោះពុម្ពបានបាត់។

ការប៉ុនប៉ងដើម្បីធ្វើទំនើបកម្មការងារនេះត្រូវបានអនុវត្តបន្ថែមទៀតនៅក្នុងការបោះពុម្ពទីក្រុង Glasgow នៃឆ្នាំ១៧៦២ ដែលមិនត្រឹមតែប្រើអក្ខរាវិរុទ្ធបច្ចុប្បន្នប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែថែមទាំងអាចផ្លាស់ប្តូរឃ្លាឡាតាំងឬបុរាណជាច្រើនដោយសេរី។

VI

ចាប់ពីថ្ងៃនោះ កំណែរបស់ន័រតុនមិនត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញទេ។ ការបកប្រែជាភាសាអង់គ្លេសបន្ទាប់នៃការងារទាំងមូលគឺរបស់ John Allen (១៧៧១-១៨៨៩) : Institutes of the Christian Religion ដោយ John Calvin បកប្រែពីឡាតាំង ហើយបានភ្ជាប់ជាមួយការបោះពុម្ពចុងក្រោយរបស់អ្នកនិពន្ធជាភាសាបារាំង។ ទីក្រុងឡុងដ៍: J. Walker,១៨១៣ ។ Allen គឺជាឧបាសកម្នាក់ដែលបានក្លាយជាប្រធាន Dissenting Acad emy នៅ Hackney ។ ការសរសេរផ្សេងទៀតរបស់គាត់រួមមានការងារចម្រូងចម្រាសពីមុនដែលមានចំណងជើងថា The Fathers, the Reformers, and the Public Formaries of England in Harmony with Calvin ... (១៨១១និសញ្ញាស្តីពីសាសនាយូដាសម័យទំនើប (១៨១៦) ។ ផ្នែកធំជាងនៃការបកប្រែរបស់ Allen ត្រូវបានធ្វើឡើងពីភាសាឡាតាំង ហើយត្រូវបានកែសម្រួលដោយមានការប្រឹក្សាអំពីកំណែភាសាបារាំង សម្រាប់នៅសល់គាត់បានប្រើកំណែទាំងពីរដូចគ្នា។ ទោះបីជាគាត់ច្រានចោលការបកប្រែរបស់ន័រតុនថាជា "បុរាណ យូរយារ ហួសចិត្ត និងមិនច្បាស់លាស់" ក៏ដោយ ក៏គោល

ការណ៍នៃការបកប្រែរបស់គាត់ខុសគ្នាបន្តិចបន្តួចពីន័រតុន។ គាត់ថាគាត់មានឯ អ្នក សហការ របស់ គាត់។ ទាំងនេះមកពីការបោះពុម្ពឡាតាំងឆ្នាំ ១៥៣៦, ១៥៣៩(កំណែ Alcuin) , ១៥៤៥, ១៥៥៩ , ១៥៦១, ភាសាបារាំងនៃឆ្នាំ ១៥៤៥ , ភាសាអ៊ីតាលីនៃឆ្នាំ ១៥៥៧និងភាសាអេស្ប៉ាញនៃឆ្នាំ ១៥៩៧ ។ នៅក្នុងករណីពីរចុងក្រោយនេះ អ្នកបកប្រែត្រូវបានបោះពុម្ពជាមុន។ បានបង្កើតឡើងវិញផងដែរ។26 មតិទាបរបស់ Beveridge ចំពោះការងាររបស់ Norton ត្រូវបានកត់សម្គាល់។ ចម្លែក ណាស់ គាត់ មិន បាន និយាយ ដល់ Allen ទេ។ ការបកប្រែផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់មានគុណភាពមិនស្មើគ្នា។ នៅក្នុងផ្នែកខ្លះវាក្យសព្ទ Victorian ដើមរបស់គាត់ហាក់ដូចជានៅឆ្ងាយពីការប្រើប្រាស់បច្ចុប្បន្នរបស់យើងជាងការធ្វើការងារពីមុនរបស់ Allen ។ មានអត្ថបទមួយចំនួនដែលអាចជំរុញឱ្យមានការរិះគន់ដែលខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានបោះចោលនៅន័រតុន: " ពាក្យអង់គ្លេសជាភាសាឡាតាំង " គាត់មានភាពសុក្រឹតតិចជាងអ្នកបន្តបន្ទាប់របស់គាត់ ហើយត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះការធ្វេសប្រហែសតូចៗជាច្រើន និងការបកស្រាយដែលមានកំហុសច្បាស់លាស់មួយចំនួន។ ប៉ុន្តែផ្នែកជាច្រើនត្រូវបានធ្វើបានគួរឱ្យកោតសរសើរ ហើយនៅក្នុងវគ្គល្អៗ Beveridge បង្ហាញឱ្យឃើញនូវអារម្មណ៍របស់ Calvin's

អំណាចវោហាសាស្ត្រ និងទទួលបានជោគជ័យក្នុងការបញ្ជូនវាជាច្រើនទៅកាន់អ្នកអាន។

VII

ភាគច្រើននៃវិទ្យាស្ថាន និងចំណាប់អារម្មណ៍ដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងនោះ នាំឱ្យមានការលេចចេញនូវរូបរាងខ្លីៗជាច្រើន។ ទាំងនេះ ដូចជាស្នាដៃខ្លួនវា ជាទូទៅត្រូវបានបោះពុម្ពជាលើកដំបូងជាភាសាឡាតាំង និងក្រោយមកនៅក្នុងការបកប្រែភាសា។ សៀវភៅដំបូងបង្អស់មួយដែលត្រូវបានចងក្រងដោយ Edmund Bunney (Bunnie) (១៥៤០-១៦១៩) ដែលជាគ្រូគង្វាលដ៏ពេញនិយមនៃគោលលទ្ធិ Calvinist នៅប្រទេសអង់គ្លេសដែលមានចំណងជើងថា Institutionis Christianae Religionis Compendium (London, ១៥៧៦) ។ វា ត្រូវ បាន បកប្រែ ដោយ Edward May ជា ស្ថាប័ន នៃ សាសនា គ្រិស្ត បរិញ្ញាបត្រ ដោយ លោក Edmund Bunnie បរិញ្ញាបត្រ នៃ ទេវៈ។ (ទីក្រុងឡុងដុន១៥៨០) ។ សៀវភៅនេះមិនមែនជាសំណុំនៃការដក ស្រង់ចេញទេប៉ុន្តែជាការចងក្រងជាខ្លឹមសារជាចម្បងនៅក្នុងពាក្យរបស់Bunney ។ មិនយូរប៉ុន្មានវាត្រូវបានហួសពីបរិមាណដ៏ឈើចាប់របស់ William Delaune (Laneus , Launeus , Lawne) : Delaune (១៦១០) គឺជាជនភៀសខ្លួន Huguenot ហើយម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពរបស់គាត់គឺជាអ្នកកាន់សាសនារួមរបស់គាត់ Thomas Vautrollier (១៥៨៧) ដែលក្នុង

ឆ្នាំ ១៥៧៦ បានបង្កើតការបោះពុម្ពឡាតាំងតែមួយគត់នៃ Institutes ដើម្បីបង្ហាញខ្លួននៅក្នុងប្រទេសអង់គ្លេស។ Epitome គឺ គំរូដ៏ល្អមួយនៃការសង្ខេបដែលរក្សាបានឆ្ងាយតាមដែលអាចធ្វើទៅបាននូវភាសារបស់អ្នកនិពន្ធ។ វាមាន ៣៧១ ទំព័រ octavo នៃសម្ភារៈពីវិទ្យាស្ថាន ដោយធ្វើតាមយ៉ាងជិតស្និត និងសមាមាត្រនៃការរៀបចំឆ្នាំ១៥៥៩។ ដែលជាកន្លែងដែល Calvin វាយការណ៍ និងច្របូកច្របល់ទស្សនៈរបស់ opponents របស់គាត់ អត្ថបទនោះប្រើទម្រង់នៃការជំទាស់ ហើយឆ្លើយតបនៅក្នុងរបៀប នៃការសន្ទនាមួយ។ នៅដើម ម្ភៃមួយគ្មានលេខ

ការណែនាំត្រូវបានបំពេញដោយ "តារាងទូទៅ" នៃវគ្គនៅក្នុងការងារ ដែលបង្ហាញនៅក្នុងរចនាសម្ព័ន្ធដ៏ឧឡារិកនៃការបែងចែក និងផ្នែករង។ Delaune និយាយអំពីសៀវភៅរបស់គាត់ថាជា "ច្រមុះហៀរពីសួនដ៏រីករាយនៃទេវៈ" រឹមត្រូវបានប្រើប្រាស់សម្រាប់កំណត់ចំណាំវិភាគដែលបានរៀបចំទុកជាមុនដោយប្រុងប្រយ័ត្ន។ អត្ថបទត្រូវបានបន្តដោយសន្ទស្សន៍ម្ភៃប្រាំទំព័រ។ សៀវភៅនេះបានបង្ហាញខ្លួននៅក្នុងការបកប្រែ ពេញលេញនៅក្នុងព័ត៌មានលម្អិតទាំងអស់ ដោយ Christopher Fetherstone (Edinburgh , ១៥៨៥) ដែលការបកប្រែដ៏គួរឱ្យកោតសរសើររបស់ Calvin's Commentary on Acts បានបង្ហាញខ្លួនក្នុងឆ្នាំដដែល។ ក្នុងនាមជាបទបង្ហាញរបស់វិទ្យាស្ថានដោយសង្ខេប វាច្បាស់ណាស់ជាការផ្ញើជូនដល់សិស្សដែលមានសម្ពាធខ្លាំង ឬអ្នកអានដែលអន្ទះសារជាមួយនឹងពេលវេលាកំណត់។ មានការបោះពុម្ព

ជាភាសាហូឡង់នៃ Delaune ក្នុងឆ្នាំ ១៦៥០ ហើយកំណែជាភាសាអង់គ្លេស ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញនៅឆ្នាំ ១៨៣៧។ អក្សរកាត់ឡាតាំងដែលត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយយ៉ាងទូលំទូលាយមួយទៀតត្រូវបានធ្វើឡើងដោយ John Piscator (Fischer) (១៥៤៦-១៦២៥) ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញខាងសាសនាកំណែទម្រង់ដ៏លេចធ្លោ និងជាអ្នកប្រាជ្ញព្រះគម្ពីរនៃបណ្ឌិត្យសភា Herborn នៅ Nassau ។ Piscator គឺជាសហការី និងជាអ្នកស្នងតំណែងរបស់ Caspar Olevi anus, ហើយគាត់បានប្រើប្រាស់ " epitome " ដែលរៀបចំដោយអ្នកក្រោយ (១៥៨៦) សម្រាប់ការប្រើប្រាស់ក្នុងថ្នាក់រៀន។ (ក៏ត្រូវបានចងក្រងសម្រាប់ភាពងាយស្រួលក្នុងការពិភាក្សារបស់សិស្ស ហើយភ្លាមៗនោះមានតម្រូវការបែបនេះនៅឆ្នាំ ១៦១៥ វាជាការបោះពុម្ពលើកទីប្រាំបីរបស់ខ្លួន។ វាបានបង្ហាញខ្លួនជាភាសាអង់គ្លេសផងដែរនៅក្នុងការបកប្រែដោយ Henry Holland ដែលបានធ្វើឡើងពីការបោះពុម្ពលើកទីបី៖ បោះពុម្ពដោយ Richard Field, London, ១៥៩៦. អនុលោមតាមចំណងជើងរងរបស់ Piscator អត្ថបទ ត្រូវបានបែងចែកជាម្តៃប្រាំបី។ ផ្នែកសំខាន់ៗទាំងនេះនីមួយៗមានលេខរៀងនៃ " aphorisms " ដែលចំនួនប្រែប្រួលពីប្រាំបីដល់សាមសិបទៅប្ចូន។ ប្រវែងនៃ aphorisms មានចាប់ពីប្រយោគដំបូងដល់ទំព័រជាច្រើន។ Piscator ពន្យល់ថាគាត់បានជ្រើសរើសពាក្យ aphorismi តាមចំណូលចិត្តចំពោះវត្ថុទាំងនេះ ចាប់តាំងពីពាក្យចុងក្រោយនឹងបង្ហាញពីភាពមិនច្បាស់លាស់ដែលអាចជជែកគ្នាបាន ហើយសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលបានផ្ត

ល់ឱ្យគឺមិនបើកចំហសម្រាប់ការសង្ស័យឬការជជែកវែកញែកនោះទេ។ មិនយូរប៉ុន្មាន វាបានធ្វើតាមការសង្ខេបមួយផ្សេងទៀតនៃវិទ្យាស្ថានស្ថាប័ន paraphrastic Theologica Johannis Calvin (Leiden , ១៦២៨) ដោយ Daniel Colonius (Van Ceulen) regent នៃ Walloon College នៅ Leiden ។ Colonius គឺជាកូនប្រសាររបស់ប្រធានក្រុមហ៊ុនបោះពុម្ព Elzevir ហើយមួយឆ្នាំបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់អ្នកចងក្រង ការបោះពុម្ព duodecimo បោះពុម្ពយ៉ាងស្អាតស្អំក្នុងប្រភេទនាទីត្រូវបានចេញដោយ Elzevir (Leiden, ១៦៣៦) ។ Colonius បែងចែកសៀវភៅរបស់គាត់ទៅជា "ជម្លោះសែសិបមួយ" ប៉ុន្តែរក្សាឯកសារយោងទៅផ្នែកនៃដើម និងជាភាសាចម្បងរបស់ Calvin ។ ការវិភាគ paraphrastica ត្រូវបានគេវាយតម្លៃខ្ពស់ថាជាសៀវភៅណែនាំរបស់សិស្សដោយ Dr. War field ប៉ុន្តែមិនដូចសៀវភៅរបស់ Delaune ទេ វាមិនមានចំណងជើង និងសន្ទស្សន៍រឹមទេ។ ទំព័រតូចៗចំនួន ៩៥០ មានប្រហែលមួយភាគបីនៃវិទ្យាស្ថាន - ច្រើនពេកសម្រាប់ការសង្ខេបងាយស្រួល។ ការងារនេះបានពង្រីកនៅក្រោមដៃរបស់គាត់រហូតដល់ជួរនៃប្រធានបទរបស់វាស្មើនឹងផ្នែកទាំងមូលនៃទ្រឹស្តីគ្រីស្ទាន។ ប្រសិនបើនៅក្នុងភាពទូលំទូលាយរបស់វា វាលើសពីសន្និសញ្ញាទ្រឹស្តីផ្សេងទៀតនៃសតវត្សរបស់វា ឧត្តមភាពរបស់វានៅតែធំជាងដោយគោរពតាមលំដាប់លំដោយ និងស៊ីមេទ្រីដែលវាត្រូវបានផ្សំឡើង និងភាពស៊ីសង្វាក់គ្នាយ៉ាងសំខាន់នៃការវិនិច្ឆ័យលម្អិតរបស់វា។ ការងារដែលបានបញ្ចប់មានដានមួយចំនួននៃការ

ពិតដែលថាវាត្រូវបានទទួលរងនូវការពង្រីកម្តងហើយម្តងទៀតនិងការរៀបចំឡើងវិញជាច្រើននៃផ្នែករបស់វា។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី សណ្ដាប់ធ្នាប់មិនទទួលបានដោយការបញ្ចុះបញ្ចូល និងកម្លាំងនោះទេ។ វាគឺជាសៀវភៅដ៏លំបាកដែលមានជីវិតរស់នៅដែលធ្វើការអះអាងផ្ទាល់ខ្លួន របស់អ្នកអាន។ នេះគឺដោយសារតែវាបង្ហាញដោយការទទូចយ៉ាងខ្លាំងក្លាដែលបានចាប់ខ្លួនអ្នក និពន្ធ ខ្លួន ឯង ។ ក្រឡេកមើលការប្រែចិត្តជឿរបស់គាត់វិញ ខាលវីនបានសរសេរថា "ព្រះជាម្ចាស់បានបង្រួបបង្រួមចិត្តខ្ញុំឱ្យចេះបង្រៀនបាន។" នៅដើមដំបូងនៃវិទ្យាស្ថាន គាត់បាននិយាយអំពីប្រធានបទ៖ របៀបដែលព្រះត្រូវបានគេស្គាល់។ ការងារទាំងមូលត្រូវបានបំពេញដោយអារម្មណ៍ដ៏គួរឱ្យស្ញប់ស្ញែងនៃភាពអស្ចារ្យដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានរបស់ព្រះ អំណាចអធិបតេយ្យភាព និងវត្តមានភ្លាមៗជាមួយយើងជាបុរស។ ការយល់ដឹងអំពីព្រះនេះគឺសម្រាប់គាត់ មិនមែនជាផលិតផលនៃការគិតទុកជាមុន ឬជាការលើកទឹកចិត្តដល់វានោះទេ។ គាត់ បដិសេធ ការ បណ្ដោយ ខ្លួន តាម បញ្ញា នៃ ការ រំពឹង ទុក ដោយ ផ្ដាច់ ខ្លួន។ ប្រសិនបើគាត់មានទេពកោសល្យសម្រាប់រឿងនេះ វាត្រូវបានត្រួតពិនិត្យដោយចេតនា។ គាត់ មិន ដែល ប្រកាន់ យក អាកប្បកិរិយា របស់ អ្នក សួរ មិន ផ្ទាល់ ខ្លួន នោះ ទេ។ វាមិនមែនជាអ្វីដែលព្រះនៅក្នុងអង្គទ្រង់ផ្ទាល់នោះទេ ប្រធានបទនៅក្នុងទស្សនៈរបស់គាត់ហួសពីសមត្ថភាពរបស់មនុស្សដែលទាក់ទងនឹងគំនិតរបស់គាត់ ប៉ុន្តែអ្វីដែលព្រះទាក់ទងនឹងពិភពលោករបស់ទ្រង់ និងយើង។ មោទនភាព

ប៉ុន្តែហេតុផលខ្សោយ; ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់ធ្វើឱ្យខ្លួនគេស្គាល់អស់អ្នកដែលគោរពប្រណិប័តន៍ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងការគោរពប្រតិបត្តិ ការយល់ព្រមដើម្បីរៀនពីព្រះ បន្ទូលដ៏វិសុទ្ធរបស់ទ្រង់។ អ្នកដែលទទួលយកស្នាដៃរបស់ Calvin ជាមួយនឹងការយល់ឃើញជាមុនថាគំនិតរបស់អ្នកនិពន្ធគឺជាប្រភេទនៃរោងចក្រដ៏មានប្រសិទ្ធភាពមួយ ដែលងាកចេញ និងការផ្គុំផ្នែកនៃរចនាសម្ព័ន្ធដែលជាប់គ្នាយ៉ាងល្អិតល្អន់នៃតក្កវិជ្ជាបែប dogmatic នឹងរកឃើញការសន្មត់នេះយ៉ាងឆាប់រហ័យ និងបែកបាក់។ អ្នកអានដែលមានការយល់ដឹងឆាប់ដឹងថា មិនមែនបញ្ញារបស់អ្នកនិពន្ធតែម្នាក់ឯងទេ ប៉ុន្តែផ្នែកខាងវិញ្ញាណ និងអារម្មណ៍របស់គាត់ទាំងមូលត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងការងាររបស់គាត់។ Calvin អាច នឹង ប្រើ ឃ្លា ដែល និពន្ធ ឡើង ដោយ Sir Philip Sidney ក្រោយ មក យ៉ាង ល្អ ថា "មើលក្នុងចិត្តហើយសរសេរ" គាត់បានលើកឧទាហរណ៍យ៉ាងល្អនូវសុភាសិតបុរាណ ថា "បេះដូង ធ្វើ ឱ្យ អ្នកទ្រឹស្តី" គាត់ មិនមែន ទេ យើង អាច និយាយ ថា ជា អ្នក ទ្រឹស្តី ដោយវិជ្ជាជីវៈ ប៉ុន្តែជាបុរសសាសនាដ៏ជ្រាលជ្រៅម្នាក់ដែលមានទេពកោសល្យសម្រាប់ការគិតប្រកបដោយសណ្តាប់ធ្នាប់ និងគោរពតាមកម្លាំងរុញច្រានដើម្បីសរសេរចេញនូវអត្ថន័យនៃជំនឿរបស់គាត់។ គាត់បានហៅសៀវភៅរបស់គាត់ថាមិនមែនជាទេវវិទ្យា ។ អាថ៌កំបាំងនៃថាមពលផ្លូវចិត្តរបស់គាត់គឺស្ថិតនៅក្នុងភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ ផលិតផលរបស់វាគឺទ្រឹស្តីរបស់គាត់ ដែលជាការគោរពបូជារបស់គាត់ដែលបានពិពណ៌នានៅប្រវែង។ ភារកិច្ចរបស់គាត់

គឺដើម្បីពន្យល់ (ជាភាសានៃចំណងជើងដើមរបស់គាត់) " ផលបូកនៃការគោរពបូជា និងអ្វីក៏ដោយដែលវាចាំបាច់ដើម្បីដឹងនៅក្នុងគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ "។ តាមធម្មជាតិ នៅក្នុងបុព្វកថានៃការបោះពុម្ពឡាតាំងចុងក្រោយរបស់គាត់ គាត់បញ្ជាក់ថានៅក្នុង ការងាររៀបចំរបស់គាត់គឺ "ដើម្បីផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ក្រុមជំនុំដោយរក្សាគោលលទ្ធិបរិសុទ្ធនៃការគោរពព្រះ" សម្រាប់គាត់ ការគោរពបូជាគឺជាប់ទាក់ទងនឹងគោលលទ្ធិដោយជៀសមិនរួច ហើយទាំងអស់ជួបប្រទះបញ្ហាប្រឈមក្នុងការគិត។ ប៉ុន្តែគាត់ដឹងពីបទពិសោធន៍ដែលហួសពីអំណាចនៃការគិតរបស់គាត់ ហើយពេលខ្លះនាំយើងទៅកាន់ព្រំដែនដែលការគិតបរាជ័យ ហើយអាថ៌កំបាំងគឺមិនអាចបំភ្លេចបាន។ បង្ហាញពីអំណាចផ្លូវចិត្តរបស់គាត់។ ត្រង់ចំណុចនេះគាត់អាចដេញយើងឲ្យទៅដោយ គោរព បាន ប្រសិន បើ យើង អាច។ គាត់និយាយថា គាត់នឹងមិនមានអាថ៌កំបាំងនៃពិធីបុណ្យ Eucharist ដែលវាស់វែងដោយភាពមិនគ្រប់គ្រាន់របស់គាត់ - "ដោយរង្វាស់តិចតួចនៃភាពជាកូនរបស់ខ្ញុំ" ប៉ុន្តែគាត់បានដាស់តឿនអ្នកអានរបស់គាត់កុំឱ្យកំណត់ការយល់ដឹងរបស់ពួកគេដោយដែនកំណត់របស់គាត់ ប៉ុន្តែត្រូវខិតខំ។ ឡើងខ្ពស់ជាងគាត់អាចដឹកនាំពួកគេ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងព្រំដែនដែលទទួលស្គាល់នោះ គាត់សរសេរដោយភាពច្បាស់លាស់ និងទំនុកចិត្តដ៏អស្ចារ្យ ចំពោះគំនិតសម័យទំនើប ពាក្យថា "ការគោរពបូជា" បានបាត់បង់អត្ថន័យ និងឋានៈជាប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់វា។ វា បាន ក្លាយ ជា ការ សង្ស័យ ខណៈ ដែល

មាន ការ លើក ឡើង អំពី មនោសញ្ចេតនា សាសនា មិន មាន ប្រសិទ្ធភាព ឬ ការ ក្លែង បន្លំ។ សម្រាប់ Calvin និងសហសម័យរបស់គាត់ ដូចជាសម្រាប់អ្នកមិនជឿ និងអ្នកនិពន្ធគ្រិស្តបរិស័ទបុរាណ គឺជាពាក្យដ៏ស្មោះត្រង់ដោយមិនមានការបកស្រាយណាមួយដែលមិនគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍។ វា គឺ ជា ការ លើក តម្កើង កាតព្វកិច្ច ឬ ការ លះបង់ ដោយ សេចក្តី ស្មោះ ត្រង់ ចំពោះ គ្រួសារ ប្រទេស ព្រះ។ Calvin បញ្ជាក់ យ៉ាង ទទូច ថា ការ គោរពបូជា គឺ ជា តម្រូវការ ជាមុនសម្រាប់ចំណេះដឹងច្បាស់លាស់អំពីព្រះ។ នៅការលើកឡើងដំបូងនៃគោលការណ៍ នេះ គាត់បានពិពណ៌នាយ៉ាងខ្លីអំពីការគោរពបូជាថា ជា "ការគោរព នោះ រួម នឹង សេចក្តី ស្រឡាញ់ នៃ ព្រះដែលការដឹងអំពីអត្ថប្រយោជន៍របស់ទ្រង់ជំរុញឱ្យមាន" វា មាន នៅពេលដែលមនុស្សបានទទួលស្គាល់ថាពួកគេជំពាក់អ្វីគ្រប់យ៉ាងចំពោះព្រះដែលពួកគេត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់ដោយឪពុករបស គាត់។ ពាក្យ កើតឡើងជាមួយនឹងភាពដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងអត្ថបទសំណេររបស់ Calvin ហើយនៅក្នុងវិទ្យាស្ថានវានៅតែកើតឡើងដដែលៗដូចជាសំឡេងជួងដើម្បីហៅយើងមកវិញពីការទាក់ទាញនៃបញ្ញាខាងលោកិយ។ លទ្ធិលទ្ធិនិយម។ "សម្រាប់ Calvin" Émile Doumergue និយាយថា "សាសនា និងការគោរពបូជា គឺជារឿងតែមួយ" "Piety" A. Mitchell Hunter និយាយថា "គឺជាគន្លឹះនៃចរិតលក្ខណៈរបស់គាត់ គាត់គឺព្រះគឺជាវិញ្ញាណ។ ទ្រឹស្តីគឺដោយមិនខ្វល់ខ្វាយចំពោះគាត់ជាការសិក្សាដោយខ្លួនឯង គាត់បានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើជាក្របខណ្ឌ

សម្រាប់ការគាំទ្រសាសនាទាំងអស់ដែលមានន័យចំពោះគាត់។" ទ្រឹស្តីសំឡេង។ ដោយសារយើង "ជំពាក់អ្វីៗទាំងអស់ចំពោះព្រះ" នៅក្នុងទំព័ររបស់ Calvin យើងនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលប្រឈមមុខនឹងព្រះ ដោយមិនខ្វល់ខ្វាយជាមួយនឹងគំនិត ឬគំនិតថ្លឹងថ្លែងអំពីទ្រង់ឡើយ។ ជាលទ្ធផលនៃការនេះ ដោយមិនគិតពីកិច្ចព្រមព្រៀងលម្អិតជាមួយអ្នកនិពន្ធ អ្នកអានរកឃើញថាគាត់ជាដៃគូនៃការតស៊ូសាសនារបស់គាត់ផ្ទាល់។ គាត់ពិតជាជាអ្នករាយការណ៍ដ៏ពិសេស និងឆ្លាតវៃនៃសាសនានៅក្នុងទិដ្ឋភាព និងការបំផុសគំនិតខាងវិញ្ញាណ ដែលយ៉ាងហោចណាស់មានស្មារតីមិនច្បាស់លាស់ នៅពេលណាដែលបុរសព្យាយាមបង្កើតគំនិតអំពីព្រះដែលពួកគេត្រូវធ្វើ។ ភាពច្បាស់លាស់នៃការបញ្ចេញមតិរបស់ Calvin ដំបូងអាចនាំឱ្យអ្នកអានសន្មត់ថាគំនិតរបស់គាត់ងាយយល់។ តាមពិតទៅ គាត់ដាក់ការទាមទារយ៉ាងធ្ងន់ៗនៅក្នុងចិត្ត ហើយមួយចំនួនក្នុងចំណោមអ្នកដែលពូកែក្នុងការសរសេររបស់គាត់បានសារភាពពីការលំបាកក្នុងការពន្យល់ផ្នែកខ្លះនៃគំនិតរបស់គាត់។ ការបកស្រាយអំពីទ្រឹស្តីរបស់គាត់បានប៉ះទង្គិចគ្នាជាញឹកញាប់ ហើយនៅសម័យរបស់យើង ការជជែកដេញដោលគ្នាយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនលើទិដ្ឋភាពសំខាន់ៗនៃការបង្រៀនរបស់គាត់នៅក្នុងវិទ្យាស្ថាន គឺជាលក្ខណៈសំខាន់នៃការពិភាក្សាទ្រឹស្តីប្រូតេស្តង់។ នេះគឺជាជោគវាសនាទូទៅនៃបុរាណមួយ។ សន្និសញ្ញា វាជាឃ្លាំងសម្រាប់អ្នកគិតក្រោយៗទៀត ហើយនៅពេលដែលវាបានក្លាយជាមធ្យោបាយនៃការបញ្ចេញគំនិតដើមកំណើតរបស់ពួកគេ ការ

ល្បួងគឺខ្លាំងក្នុងការគិតថាវាជាសក្ខីភាពចំពោះរូបមន្តថ្មី ជាជាងអនុញ្ញាតឱ្យវាបង្កើតចំណាប់អារម្មណ៍ថ្មីរបស់វា ការព្យាបាលធម្មជាតិរបស់ Calvin ទាក់ទងនឹងគោលលទ្ធិនៃព្រះគុណរបស់គាត់គឺមានភាពចម្រូងចម្រាសច្រើន។ វា និង ម្យ៉ាង ទៀត បាន សង្កត់ ធ្ងន់ លើ ភស្តុតាង នៃ ស្នាដៃ របស់ ព្រះ ដែល បំពេញ តាម អារម្មណ៍ របស់ យើង ក្នុង ភាពស្រស់ស្អាត និង សណ្តាប់ធ្នាប់ នៃ ពិភពលោក និង ក្នុង ភាពអស្ចារ្យ នៃ គំនិត និង ជំនាញ របស់ មនុស្ស គាត់មិនសង្ស័យថា ពិភពលោកដែលមានគោលបំណងផ្តល់ភាពស្និទ្ធស្នាលដ៏ច្រើនដែលថាព្រះមាន ហើយថាទ្រង់ជាព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិ យុត្តិធម៌ និងមានប្រាជ្ញា ហើយអនុវត្តបាន "សេចក្តីសប្បុរសរបស់ឪពុក" ចំពោះសត្វលោក។ ប៉ុន្តែមនុស្សត្រូវបានខូចខាតយ៉ាងខ្លាំងដោយសារមរតកនៃអំពើបាបដែលទាក់ទងនឹងការធ្លាក់របស់អ័ដាម ដែលពួកគេនឹកដល់ទីបន្ទាល់នៃការបង្កើតនេះចំពោះអ្នកបង្កើត ហើយដើរខ្វាក់ភ្នែកនៅក្នុងរោងមហោស្រពដ៏ភ្លឺស្វាងនៃសាកលលោកនេះ ជាមួយនឹងតែគំនិតខុសឆ្គង និងមិនសក្តិសមរបស់ព្រះដែលបានបង្កើតវា។

IX

ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មិនបានបោះបង់ចោលមនុស្សនៅក្នុងស្ថានភាពនេះទេ។ ដោយសារយើងបរាជ័យក្នុងការស្វែងរកទ្រង់នៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ទ្រង់

បានបង្ហាញអង្គទ្រង់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ជាធម្មតានៅពេលដែល Calvin និយាយអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់មិនខុសគ្នាទេ។

បានចងវាចេញពីបទគម្ពីរ Canonical ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើបង្ខំឱ្យកំណត់វា គាត់នឹងមិនគ្រាន់តែចង្អុលទៅពាក្យដែលសរសេរនៅលើទំព័រពិសិដ្ឋនោះទេ។ វាគឺជា "ប្រាជ្ញាដ៏អស់កល្បជានិច្ច គង់នៅជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ដែលទាំងអក្ខរាវិរុទ្ធ និងទំនាយទាំងអស់ចេញមក" ដោយ "ប្រាជ្ញាដ៏ស្ថិតស្ថេរ" នៅក្នុងបរិបទនេះ គាត់មានបំណងចង់សំដៅលើព្រះគ្រីស្ទ ដោយព្រះវិញ្ញាណដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា បុរាណ ហោរាបាននិយាយ។ «ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះបន្ទូល ដែលអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើង (យ៉ូហាន ១:១) គឺជាអ្នកនិពន្ធនៃព្រះបន្ទូលដែលបានសរសេរ ដោយព្រះបន្ទូលដ៏អស់កល្បជានិច្ចនោះត្រូវបានស្គាល់។ ហើយត្រូវបានធ្វើឱ្យមានការពឹងផ្អែក និងធនធានឥតឈប់ឈររបស់គាត់។ការត្រៀមខ្លួនរបស់គាត់ក្នុងការនាំយកបទគម្ពីរដើម្បីទទួលយកលើចំណុចនៃអំណះអំណាងនីមួយៗគឺគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើល ហើយប្រហែលជាមិនដែលមានលើសពីនេះទេ ប៉ុន្តែក្នុងករណីរបស់គាត់ ការស្គាល់អត្ថបទកម្រណាស់ប្រសិនបើធ្លាប់មានលទ្ធផលហួសពីសណ្តាប់ធ្នាប់។ កន្លែងដែលគោលលទ្ធិរបស់គាត់ហាក់ដូចជា មាន ច្រើន ហួសហេតុ នោះវានឹងត្រូវបានរកឃើញថាជាធម្មតាគាត់កំពុងជួប គូប្រកួត ដែល ប្រើ អត្ថបទ ដូចគ្នា ។ ដោយ មាន ករណី លើកលែង ដ៏ កម្រ គាត់ មិន ព្យាយាម បង្ខំ វគ្គ ដែល បាន ប្រើ ដើម្បីផ្តល់នូវគោលលទ្ធិច្រើនជាងការពិត។ គាត់ក៏មិនបន្ថែមអត្ថ

បទដែលតាមទស្សនៈនៃវិទ្យាសាស្ត្រព្រះគម្ពីរនៅក្នុងសម័យរបស់គាត់ជាមនុស្សចម្លែកចំពោះអំណះអំណាងរបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មក (ដូចអ្នកផ្សេងទៀតធ្វើ) ព្យាយាមបង្ហាញអំពីភាពត្រឹមត្រូវនៃការប្រើប្រាស់របស់ពួកគេដោយការ exegesis ឧស្សាហ៍ព្យាយាម។ គាត់តែងតែជា អនុញ្ញាតឱ្យលាតត្រដាងបែបនេះ " តិចតួចជាមួយបទគម្ពីរ។ " ជាទូទៅ គាត់ប្រកាន់ខ្ជាប់នូវគោលការណ៍នៃការបកស្រាយដ៏សាមញ្ញ និងត្រឹមត្រូវរបស់គាត់។ គាត់មើលងាយការប្រើពាក្យប្រៀបធៀបដើម្បីបញ្ជាក់ dogmas និងដកស្រង់បទគម្ពីរគ្រាន់តែជាការបញ្ជាក់នូវអ្វីដែលវានិយាយដោយផ្ទាល់។សិទ្ធិអំណាចនៃព្រះគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងជាប្រភពនៃ ការពិតដែលមិនអាចប្រកែកបានគឺមិនត្រូវបានសួរដោយ Calvin ទេ ហើយគាត់សន្មត់ថាអ្នកអានរបស់គាត់ចែករំលែកការធានានេះ ប៉ុន្តែគាត់មិនខ្វល់ខ្វាយក្នុងការអះអាងនូវអ្វីដែលនៅក្នុងការចម្រូងចម្រាសនៅពេលក្រោយត្រូវបានគេនិយាយថាជា " ភាពមិនប្រក្រតីនៃពាក្យសំដី . " ការសង្កត់ធ្ងន់ទាំងមូលរបស់គាត់គឺផ្តោតលើសារ ឬខ្លឹមសារនៃបទគម្ពីរជាជាងលើពាក្យ។ វាបានចាប់ផ្តើមនៅក្នុងអក្ខរាវិរុទ្ធ និងការនិមិត្តដែលព្រះបានប្រទានដល់បុព្វបុរសដែលគំនិតរបស់ពួកគេមានការចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងចំពោះសេចក្តីពិតរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេបានបញ្ជូនពួកគេដោយផ្ទាល់មាត់ទៅកាន់អ្នក កូនចៅ ដរាបណាព្រះបាននាំវាមកថា ការបើកសម្តែងត្រូវបានកត់ត្រាទុកសម្រាប់មនុស្សជំនាន់ក្រោយ។ អ្នកនិពន្ធរបស់មនុស្សមិនមែនជាអ្នកសរ

សេរដោយស្វ័យប្រវត្តិទេ ប៉ុន្តែជាមនុស្សដែលចិត្ត និងបេះដូងបានទទួលយកការពិតនៃអ្វីដែលពួកគេសរសេរ។ ចំណុចនៃសិទ្ធិអំណាចនៃការសរសេរដ៏ពិសិដ្ឋ ជាធម្មតាគាត់ហាក់ដូចជាមាននៅក្នុងចិត្តអ្នកសរសេរ ហើយគាត់ព្យាយាមពន្យល់សារដោយខ្លួនវា មិនមែនគ្រាន់តែជាពាក្យដែលបង្ហាញវានោះទេ។ អ្នក សរសេរ ជា "អ្នក សរសេរ ពិត ប្រាកដ និង ពិត" (ក្នុង អត្ថបទ ភាសា បារាំង "sorn notaries") នៃ ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ បរិបទ មិន អាស្រ័យ លើ ពាក្យ បទ គម្ពីរ ដូច នោះ ទេ ប៉ុន្តែ សំដៅ ទៅ លើ ការ បង្រៀន ដែល បំផុស គំនិត។ ពួកគេបញ្ចេញមតិ តាមពិត គាត់មិនមានការព្យាបាលជាប្រព័ន្ធនៃរបៀបនៃការបំផុសគំនិតនោះទេ។ ប្រសិនបើមានអត្ថបទនៅក្នុងសំណេររបស់គាត់ដែលគាត់ហាក់ដូចជាភ្ជាប់ការបំផុសគំនិត
ជាមួយនឹងពាក្យដែលខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ ក្តីបារម្ភរបស់គាត់គឺនៅតែនាំអ្នកអានលើសពីពាក្យទៅកាន់សារនោះ។ ដើម្បីវាយតម្លៃជំហររបស់គាត់លើបញ្ហានេះ យើងគួរតែស្វែងរកអត្ថាធិប្បាយ ក៏ដូចជានៅក្នុងស្ថាប័ន។ វា ជា បញ្ហាតិច សម្រាប់ គាត់ ជាង មនុស្ស សម័យ ទំនើប មួយ ចំនួន។ ដោយមិនសង្ស័យ គាត់ចង់អះអាងដោយគ្មានគុណវុឌ្ឍិនូវភាពត្រឹមត្រូវពេញលេញនៃបទគម្ពីរ ប៉ុន្តែគាត់និយាយដោយត្រង់ទៅក្នុងការទទួលស្គាល់ថាវគ្គខ្លះមិនទទួលស្គាល់ការអះអាងនៃភាពមិនត្រឹមត្រូវលើកម្រិតពាក្យសំដីនោះទេ។
ដូច្នេះគាត់បានពិភាក្សាអំពីភាពមិនត្រឹមត្រូវនៅក្នុងការដកស្រង់របស់ទំនុកដំកើង ៥១: នៅរ៉ូម ៣ : ៤ ហើយ ត្រូវ បាន នាំ ទៅ ជា ទូទៅ ដូច្នេះ ថា : «ដ្បិត

យើង ដឹង ថា នៅ ក្នុង ការ និយាយ ឡើងវិញ នូវ ពាក្យ នៃ បទ គម្ពីរ សាវ័ក ជា ញឹកញាប់ គឺ ស្អាត ណាស់ [រំដោះ] ដោយ សារ តែ ពួក គេ បាន រក្សា វា គ្រប់គ្រាន់ ប្រសិន បើ ពួក គេ បាន លើក ឡើង ដោយ ស្រប តាម បញ្ហា នេះ សម្រាប់ ហេតុផល នេះ ពួកគេមិនបានធ្វើឱ្យពាក្យនេះជាចំណុចនៃចិត្ត កន្សោមនៅទីនេះបានប្រើ កើតឡើងនៅក្នុងវិទ្យាស្ថានក្នុងលក្ខណៈមើលងាយដែលឈ្លោះគ្នានៅលើមូលដ្ឋាននៃសិប្បនិមិត្ត។ ស្របនឹងពាក្យនីមួយៗនៃវគ្គមួយៗដែលស្ថិតនៅក្រោមការបកស្រាយ។ អារម្មណ៍ដ៏ប៉ិនប្រសប់របស់ Calvin ត្រូវបានអនុវត្តដោយសេរីចំពោះអ្នកសរសេរព្រះគម្ពីរ។ "John, thundering from the heights" គឺផ្ទុយទៅនឹងអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អផ្សេងទៀតដែលប្រើ "រចនាប័ទ្មរាបទាប និងទាប" ប៉ុន្តែ នេះមិនពាក់ព័ន្ធនឹងការខុសគ្នានៅក្នុងសារនោះទេ។47 "ភាពឆើតឆាយ" របស់អេសាយ និង "ភាពឈ្លើយ" របស់អេម៉ុសគឺដូចគ្នាបេះបិទដើម្បីបង្ហាញពី "ភាពអស្ចារ្យ" នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ សិទ្ធិអំណាចដ៏ទេវភាពនៃបទគម្ពីរបរិសុទ្ធមិនមែនទេ។ បានមកពីការប្រកាសណាមួយដោយក្រុមជំនុំ ; ផ្ទុយទៅវិញ វាគឺនៅលើបទគម្ពីរដែលថាព្រះវិហារត្រូវបានសាងសង់។ ថាព្រះជាអ្នកនិពន្ធនៃបទគម្ពីរគឺមានសមត្ថភាពនៃការបង្ហាញសមហេតុផល ប៉ុន្តែនេះនឹងគ្មានប្រសិទ្ធភាពទាំងស្រុងក្នុងការកសាងជំនឿដ៏ត្រឹមត្រូវមួយ។ សិទ្ធិ អំណាច របស់ វា គឺ ជា ការ ផ្ទៀងផ្ទាត់ ដោយ ខ្លួន ឯង ចំពោះ អ្នក ដែល ទទួល បាន ការ ណែនាំ ពី ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ។ ទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺអស្ចារ្យជាងហេតុ

ផលទាំងអស់។ ភាពមិនច្បាស់លាស់នៃសេចក្តីពិតដ៏ទេវភាពរបស់វា ដូចជាតម្រូវឱ្យគោរពបូជា គឺជារបស់យើងតែនៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណដែលបាននិយាយដោយពួកហោរាចូលមកក្នុងចិត្តរបស់យើង។ បន្ទាប់ មក យើង ដឹង ថា បទ គម្ពីរ បាន មក ឯ យើង ពី ព្រះ ឱស្ឋ របស់ ព្រះ ដោយ ការ បម្រើ មនុស្ស។ ព្រះវិញ្ញាណក៏ជាអ្នកបកប្រែរបស់វាដែរ ហើយបិទការបង្រៀនរបស់វានៅលើចិត្តអ្នកអាន។ ដូច្នេះសម្រាប់ Calvin Bible គឺជាសៀវភៅនៃសេចក្តីពិតដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានរបស់អ្នកជឿ នៅពេលដែលវាត្រូវបានអានក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណ លើសពីនេះ ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធមានគោលការណ៍រៀបចំនៅក្នុង វិវរណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយមានតួនាទីសំខាន់ក្នុងការជួយយើងឱ្យសមស្របនឹងជីវិត ការថ្វាយព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ " គម្ពីរត្រូវអាន " ខាលវីននិយាយនៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់អំពីដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន " ជាមួយនឹងគោលបំណងស្វែងរកព្រះគ្រីស្ទនៅទីនោះ។« វាជារឿងសំខាន់ដែលត្រូវដឹងថា ចំណុចស្នូលនៃវិទ្យាស្ថានមិនត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះ ឬនៅក្នុងការកំណត់ទុកជាមុន ឬនៅក្នុងការទទូចលើការគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ក្រៅតែពីសេចក្តីយោងផតឈប់ឈរចំពោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលព្រះបន្ទូលបានសរសេរធ្វើឱ្យគេស្គាល់។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ គាត់បានកំណត់គោលការណ៍ដែលគួរណែនាំដល់ការរៀបចំ និងការប្រៀនប្រដៅរបស់ក្រុមជំនុំ ហើយគ្រប់គ្រងការថ្វាយបង្គំជាសាធារណៈ នេះមានន័យថា ការច្នៃប្រឌិតទាំងអស់នៅក្នុងរឿងទាំងនេះ

ចាប់តាំងពីពួកសាវ័កត្រូវទទួលរងនូវការវិនិច្ឆ័យនៃបទគម្ពីរ។ ដើម្បីវាយប្រហារអបិយជំនឿដែលគាត់បានឃើញរីករាលដាលនៅក្នុងសម័យមុនកំណែទម្រង់ធ្លាក់ចុះនៃសាសនាចក្រ គាត់ក៏ដាក់ទោសអ្នកបណ្តោះអាសន្នរបស់គាត់ដែលបង្ហាញនូវអ្វីដែលគាត់ចាត់ទុកថាជាការប្រញាប់ មិនទទួលខុសត្រូវ និងការបកស្រាយយឺតនៃវគ្គបទគម្ពីរ។នៅក្នុងការតភ្ជាប់នេះ ការព្យាបាល ម៉ាថាយ ២៦:២៦ ("នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ") នៅក្នុងការពិភាក្សារបស់គាត់អំពីពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់នូវការពិពណ៌នាសង្ខេបអំពីវិធីផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់: " Bu ចំពោះយើង យើងសិក្សាដោយការគោរពប្រតិបត្តិមិនតិចជាងការយកចិត្តទុកដាក់ ដើម្បីទទួលបានការយល់ដឹងច្បាស់លាស់នៃវគ្គបទគម្ពីរនេះ ដូចដែលយើងធ្វើនៅក្នុងបទគម្ពីរទាំងមូល។ ហើយ យើង មិន ប្រកាន់ ខ្ជាប់ នូវ ការ ប្រកាន់ ខ្ជាប់ ខ្លួន និង ដោយ ការ រើសអើង ដោយ ញញើត នឹង ចាប់ យក អ្វី ដែល កើត ឡើង ដំបូង ក្នុង ចិត្ត របស់ យើង។ ផ្ទុយទៅវិញ បន្ទាប់ពីសញ្ជឹងគិតដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមនោះយើងទទួលយកអត្ថន័យដែលព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះប្រទាន។ ដោយ ពឹង លើ វា យើង មើល ចុះ ពី ទី ខ្ពស់ តាម អ្វី ដែល មាន ប្រាជ្ញា របស់ ផែនដី ប្រឆាំង នឹង វា។ ពិត មែន ហើយ យើង នៅ ជាប់ ក្នុង ចិត្ត ដែល គេ មិន ហ៊ានលើកពាក្យតវ៉ាសូម្បីតែមួយម៉ាត់ ហើយ បន្ទាប បន្ថោក ពួក គេ ដើម្បី កុំ ឱ្យ ពួក គេ បះបោរ ប្រឆាំង ។ "

X

ទូទាំងវិទ្យាស្ថាន Calvin បានសារភាពបំណុលដោយខ្លួនឯងចំពោះ Augustine គឺច្បាស់ជានិច្ច។ ចំពេលមានការអនុម័តជាទូទៅដោយ Scholastics នៃទិដ្ឋភាពពាក់កណ្តាល - Pelagian នៃអំណាចរបស់មនុស្ស អាយុមុនពេល Calvin បានឃើញការកើនឡើងនៃការបញ្ជាក់ថ្មីនៃការបង្រៀន បន្ទាប់ពីលោក Gottschalk នៃ Orbais ដែលត្រូវបានថ្កោលទោសពីបទខុសឆ្គងនៅឆ្នាំ 849 អ្នកតំណាងដ៏លេចធ្លោដំបូងគេនៃសាសនា Augustinian ដែលមិនមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ គឺជាអ្នកប្រាជ្ញខាងទ្រឹស្តី និងសាសនាគ្រឹស្ត ដែលមានឈ្មោះថា Thomas Brad ។ បណ្ឌិត Profundus ដែលបានទទួលមរណភាពភ្លាមៗបន្ទាប់ពីការតែងតាំងជាប៊ីស្សពរបស់ Canterbury ក្នុងឆ្នាំ ១៣៤៩។ នៅក្នុងសៀវភៅដ៏វែងរបស់គាត់ De causa Dei contra Pelagium លោក Bradwardine ប្រាប់យើងថា ក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅ និងឥតប្រយោជន៍ដំបូងរបស់គាត់ គាត់បានបង្កប់នូវគោលគំនិត Pelagian ដែលពីមុនមកអំពីគាត់។ ប៉ុន្តែ ថា គាត់ ត្រូវ បាន "មក ទស្សនា " ដោយ ការ ផ្តួចផ្តើម គំនិត របស់ ព្រះ " ដូច ជា ដោយ ធ្នឹម នៃ ព្រះគុណ ។ " ជាទម្លាប់ដោយដកស្រង់ Augustine និងព្រះគម្ពីរ គាត់បានប្រកែកថា "ព្រះគុណត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយឥតគិតថ្លៃ" មិនមែននៅលើលក្ខខណ្ឌនៃការងារពីមុនទេហើយការកំណត់ទុកជាមុននោះគឺ "យោងទៅតាមឆន្ទៈ [gratuitam] របស់ព្រះដោយសេរី" ដោយមិនយោងទៅលើកិច្ចកា

រ។ ស្រដៀងគ្នា ទិដ្ឋភាពត្រូវបានប្រារព្ធឡើងដោយ Gregory of Rimini, "បានស្លាប់ជាឧត្តមសេនីយ៍នៃ Augustinian Hermits ក្នុងឆ្នាំ ១៣៥៨ ។ នៅក្នុងផ្នែកនៃគោលលទ្ធិនេះ Wycliffe គឺជាសិស្សរបស់ Augustine ហើយ John Hus ទោះបីជា Wycliffite តិចជាងអ្នកចោទប្រកាន់របស់គាត់ក៏ដោយក៏ Augustin ស្ទើរតែមិនតិចជាង Wycliffe ដែរ។ វាត្រូវបានគេនិយាយថា " កំណែទម្រង់ដែលត្រូវបានពិចារណាដោយខាងក្នុង គ្រាន់តែជាជ័យជំនះចុងក្រោយនៃគោលលទ្ធិនៃព្រះគុណរបស់ Augustine លើគោលលទ្ធិរបស់ Augustine នៃសាសនាចក្រ . " អ្នកកែទម្រង់ទាំងពីរមានភាពស្មោះត្រង់ក្នុងការទទួលស្គាល់បំណុលរបស់ពួកគេចំពោះគាត់ ដោយមិនមានការលើកលែងនូវគំនិតរបស់គាត់ពីការសាកល្បងព្រះគម្ពីរឡើយ។ Calvin អាចត្រូវបាននិយាយថាឈរនៅកំពូលនៃលទ្ធិ Augustinian ក្រោយមក។ ប៉ុន្តែការបដិសេធម្តងម្កាលរបស់គាត់ពី Augustine លើចំណុចតូចតាចសម្គាល់គាត់ថាជាសិស្សដែលមិនរិះគន់។159 Calvin ហួសពី Augustine នៅក្នុងការអះអាងច្បាស់លាស់របស់គាត់អំពីការកំណត់ទុកជាមុនពីរដង ដែលការបន្ទោសអ្នកដែលមិនជាប់ឆ្នោតគឺជាការកំណត់ជាក់លាក់នៃឆន្ទៈដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានរបស់ព្រះ។ ជាមាតាបិតា សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះបានក្លាយជាធាតុផ្សំនៅក្នុងទ្រឹស្តីរបស់ Calvin តាមរយៈការជឿជាក់របស់គាត់ដែលមិនធ្លាប់សម្រាក កើតចេញពីការអានបទគម្ពីររបស់គាត់ និងការឆ្លុះបញ្ចាំងពីបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ នៃអធិបតេយ្យភាពគ្មានលក្ខខណ្ឌនៃព្រះ។

គាត់ មាន អារម្មណ៍ ថា ស្ថិត នៅ ក្រោម កាតព្វកិច្ច ដើម្បី បិទ ទ្វារ ចំពោះ ការ យល់ ឃើញ ថា មាន អ្វី កើត ឡើង បើ មិន ដូច្នេះ ទេ ក្រៅ ពី ការ គ្រប់ គ្រង នៃ ឆន្ទៈ ដ៏ ទេវភាព។គឺ ទាំងស្រុង មិនអាចរួមចំណែកដល់ការសង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ក៏ មិន មាន លក្ខខណ្ឌ នៃ ការ បោះឆ្នោត ដោយ ការ ដឹង មុន ដ៏ ទេវភាព អំពី សេចក្តី ជំនឿ ឬ សេចក្តី ល្អ របស់ បុរស ដែរ។ ថា មនុស្សមួយចំនួនត្រូវបានទទួលទោសអស់កល្បជានិរន្តរ៍គឺជាជំនឿអ័រតូដូ និងស្ទើរតែគ្មានការជំទាស់។ ដូចជា Augustinians មួយចំនួននៅចំពោះមុខគាត់ ប៉ុន្តែដោយមានការទទូចខ្លាំងជាង និងភាពច្បាស់លាស់ Calvin បានភ្ជាប់ការបង្វចកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់អ្នកខ្លះជាមួយនឹងប្រតិបត្តិការនៃឆន្ទៈ អធិបតេយ្យរបស់ព្រះ។ អ្វី ដែល ត្រូវ ក្លាយ ជា របស់ មនុស្ស គ្រប់ រូប នៅ ថ្ងៃ បរលោក ត្រូវ បាន កំណត់ ដោយ ក្រឹត្យ ដ៏ អស់កល្ប របស់ ព្រះ ហើយ អ្នក ខ្លះ ត្រូវ បាន តែងតាំង ឲ្យ ទទួល រង ទុក្ខ វេទនា ជា រៀង រហូត។ ត្រង់នេះ គាត់អាចនិយាយបានថាបានភ្ជាប់វត្ថុធម្មតាខាងទ្រឹស្តីពីរ។ លទ្ធផល នេះ ធ្វើ ឲ្យ តក់ស្លុត ដល់ ចិត្ត របស់ គាត់ ហើយ បាន បង្ហាញ ថា មិន អាច ទទួល យក ឬ ធ្វើ ឲ្យ អ្នក អាន ជាច្រើន របស់ គាត់ ព្រួយ ចិត្ត។ គួរឱ្យខ្លាច (horrible) ដើម្បីសញ្ជឹងគិត ទោះបីក្រឹត្យនេះទាក់ទងនឹងអ្នកទទួលទោសក៏ដោយ ក៏មិនត្រូវបដិសេធ ឬគេចវេសឡើយ។ Calvin ចែង ហើយរំលឹកឡើងវិញនូវគោលលទ្ធិនៃការតិះដៀលនេះដោយភាពជាក់លាក់បំផុត។ គាត់ មិន ពេញ ចិត្ត នឹង ការ បង្ខាំង មុខងារ នៃ ព្រះហឫទ័យ របស់ ព្រះ ចំពោះ ការ

ដែល គាត់ បាន ឆ្លង កាត់ អ្នក ដែល មិន រើស មុខ ក្នុង ការ ផ្តល់ ព្រះ គុណ សង្គ្រោះ របស់ គាត់៖ សកម្មភាព នៃ ព្រះហឫទ័យ របស់ គាត់ មិន មែន ជា "ការ និយាយ មុន" ប៉ុន្តែ "ការ បន្ទោស"។ គាត់រឹង៉ (រ៉ូម ៩:១៨) កាល់វិនបានអះអាងស្រដៀងគ្នាថា ៉អ្នកណាដែលព្រះដើរកាត់ គាត់បានស្តីបន្ទោស៉ Calvin ញ័រនៅការសន្និដ្ឋាននេះ សូម្បីតែពេលពន្យល់ និងការពារវា ហើយគាត់ដឹងយ៉ាងច្បាស់ពីការលំបាកខាងសីលធម៌។ មាន ចិត្ត អត់ធ្មត់ ខ្លាំង ចំពោះ អ្នក ដែល កាន់ វា ដើម្បី បញ្ជាក់ ថា ព្រះ ជា អ្នក បង្កើត អំពើ បាប។ ព្រះតែងតែមានទាំងសេចក្តីស្រឡាញ់ និងយុត្តិធម៌ ទោះបីជានៅទីនេះក្នុងវិធីដែលគេចផុតពីការយល់ដឹងដ៏ទន់ខ្សោយរបស់យើងក៏ដោយ។ ការយកចិត្តទុកដាក់យូររបស់ Cal vin ចំពោះការកំណត់ទុកជាមុនគឺអាចពន្យល់បានមួយផ្នែកដោយការពិតដែលថាគាត់ត្រូវបានគេរន្ធត់មុនពេលអាថ៌កំបាំង របស់វា។ ស្របគ្នា គាត់បានសុំការប្រុងប្រយ័ត្នខ្ពស់ក្នុងការនិយាយអំពីប្រធានបទនេះ។162 ការថប់បារម្ភអំពីការបោះឆ្នោតរបស់យើងផ្ទាល់ ដែលគាត់បានចាត់ទុកថាជា "ការល្បួងរបស់សាតាំង" ប៉ុន្តែគាត់នឹងមានគំនិតចាស់ទុំឆ្លុះបញ្ចាំងពីអាថ៌កំបាំងដ៏ខ្ពស់ និងមិនអាចយល់បាននេះ "ក្នុងការគិតថាតើមួយណា" ។ យើង គួរ មាន ចិត្ត រាប ទាប និង សុភាព។ " ផលនៃការបោះឆ្នោតគឺមិនអាចមើលឃើញដោយផលប្រយោជន៍ខាងក្រៅ ឬភាពចម្រុងចម្រើនដែលបានទទួលនៅក្នុងជីវិតនេះ ដែលភាពអន់ថយនឹងរីកចម្រើន ហើយអ្នកគោរពបូជាត្រូវបង្ខំឱ្យកាន់ឈើឆ្កាង។ ពរជ័យនៃអ្នករើស

តាំងគឺស្ថិតនៅក្នុងការធានានូវភាពគ្រប់គ្រាន់របស់ព្រះ និងការការពារដែលមិនអាចកាត់ផ្ដាច់បាន។ ចំពេលមានទុក្ខលំបាករបស់ពួកគេ និងនៅក្នុងការរំពឹងទុកដ៏រីករាយនៃជីវិតនាពេលខាងមុខ។

XI

Calvin សង្កត់ធ្ងន់ថាការផ្លាស់ប្ដូរនៃព្រលឹងដែលត្រូវបានគេហៅថាការបង្កើតឡើងវិញត្រូវបានចូលរួមដោយការប្រែចិត្តដោយស្មោះដែលពាក់ព័ន្ធនឹង"ការស្លាប់របស់សាច់ឈាម និងការរស់ឡើងវិញនៃវិញ្ញាណ" នៅពេលយើងចូលរួមក្នុងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជីវិតចាស់ចាស់របស់យើងត្រូវបានឆ្កាង ហើយនៅពេលយើងចូលរួមក្នុងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ នោះយើងក៏ត្រូវបានបង្កើតជាថ្មីក្នុងរូបភាពនៃព្រះ។ យើងចុះឈ្មោះ ដូច្នេះ ដើម្បីនិយាយនៅក្នុងសហគ្រាសខាងវិញ្ញាណថ្មី ភាពរីកចម្រើនបានឈានទៅរកភាពល្អឥតខ្ចោះ ដែលនៅក្នុងជីវិតនេះ គឺមិនដែលមានភាពពេញលេញនោះទេ។ ភាពមិនពេញលេញនេះមិនមែនជាការប្រឹក្សាដ៏តូចបំផុតនៃភាពអស់សង្ឃឹមនោះទេ។ វាត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងអារម្មណ៍ដ៏ភ្លឺស្វាងនៃការពិតនៃជីវិតដែលនឹងមកដល់ ឆ្ពោះទៅរកអ្វីដែលគំនិតរបស់យើងប្រាថ្នា។ ខណៈពេលដែលពិភពលោកនេះមិនមែនជាផ្ទះរបស់យើង វាត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំងដូចជាកន្លែងសក្ការៈបូជា និងការសាកល្បងរបស់យើង ហើយ Calvin នឹងមាន គ្មានការបដិសេធមិនថាជាកាតព្វកិច្ច ឬផល

ប្រយោជន៍របស់ខ្លួនឡើយ។ នៅក្នុងជំពូកចំនួនប្រាំ គាត់ផ្តល់ឱ្យនូវបញ្ជីសង្ខេបសម្រាប់ជីវិតគ្រីស្ទានដែលមានតុល្យភាព ការជ្រៀតចូល និងជាក់ស្តែង។ ព្រះជាព្រះវរបិតារបស់យើង ហើយរូបភាពរបស់ទ្រង់កំពុងត្រូវបានស្តារឡើងវិញនៅក្នុងយើង។ គាត់ ទទួល យក យើង ជា កូន របស់ គាត់ តាម លក្ខខណ្ឌ ដែល បញ្ជាក់ ថា យើង "តំណាង ឱ្យ ព្រះ គ្រីស្ទ" ក្នុង ជីវិត របស់ យើង។ នេះពាក់ព័ន្ធនឹងការបដិសេធខ្លួនឯង និងសេវាកម្មសប្បុរសធម៌របស់អ្នកដទៃ ដែលទោះជាពួកគេមើលទៅគួរឱ្យធុញទ្រាន់ក៏ដោយ យើងត្រូវទទួលស្គាល់រូបភាពនៃព្រះដែលអញ្ជើញយើងឱ្យស្រឡាញ់ពួកគេ។ ជីវិតនាពេលអនាគត " ហើយមិនតិចទេ ដូច្នេះការពិភាក្សាអំពីការប្រើប្រាស់ និងការរីករាយរបស់យើងចំពោះអំណោយរបស់ព្រះជាជំនួយក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ន។ ការរាប់ជាបរិសុទ្ធគឺសម្រាប់ Calvin ដំណើរការនៃការជឿនលឿនរបស់យើងនៅក្នុងការគោរពតាមដំណើរជីវិតរបស់យើង និងក្នុងការស្វែងរករបស់យើង វិជ្ជាជីវៈ។ ក្នុង ការ ប្រព្រឹត្តិ ចំពោះ សេចក្តី ជំនឿ ការ ប្រែចិត្ត និង ការ រាប់ ជា សុចរិត គាត់ ដោះស្រាយ តាម របៀប ប្លែក ពី គេ ជាមួយ នឹង គោលលទ្ធិ ទាំងនេះ ដែល បាន ពិភាក្សា ជា ច្រើន នៅ ក្នុង កំណែទម្រង់។ ជំនឿគឺច្រើនជាងការធានានៃភាពពិតរបស់ព្រះនៅក្នុងបទគម្ពីរ ; វាក៏ជាការបញ្ចុះបញ្ចូលយ៉ាងពេញលេញនូវសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ និងការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ចំពោះយើង។ វា ឈរ យ៉ាង ច្បាស់ នូវ កិច្ចការ និង ច្បាប់ ដោយសារ វា មាន សម្រាប់ វត្ថុ សំខាន់ របស់ ព្រះគ្រីស្ទ ហើយ ត្រូវបាន

ប្រទាន ដល់ យើង ដោយ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ។ Calvin បរិហារផ្នែកខ្លះនៃ Scholastic treatement នៃសេចក្ដីជំនឿ ដែលវាត្រូវបានកាត់ចេញពីការគោរព និងសេចក្ដីស្រឡាញ់។ទោះបីជាជាមួយនឹង Luther គាត់ប្រើឃ្លា " justified by faith only " ប៉ុន្តែសូមឱបក្រសោបព្រះគ្រិស្ដ ដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ ដែលយើងរាប់ជាសុចរិត។

XII

មានសៀវភៅចំនួនច្រើននៃសម្ភារៈថ្មីដែលរួមបញ្ចូលគ្នាយ៉ាងប៉ិនប្រសប់ជាមួយនឹងផ្នែកដែលដកចេញពីផ្នែកផ្សេងៗនៃការបោះពុម្ពមុន ដូច្នេះស្ទើរតែដើម្បីបង្កើតជាសន្និសញ្ញាដែលបញ្ជាដោយខ្លួនវាផ្ទាល់។ ចំណងជើងរបស់ Calvin សម្រាប់សៀវភៅនេះគឺ៖ " មធ្យោបាយខាងក្រៅ ឬជំនួយដែលព្រះអញ្ជើញយើងឱ្យចូលទៅក្នុងសង្គមនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយកាន់យើងនៅទីនោះ " The Christi societas គឺជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធកាតូលិក ប្រធានបទដ៏អស្ចារ្យនេះ ដែលមានលក្ខណៈអំណោយផលយ៉ាងខ្លាំងចំពោះចិត្តរបស់ Calvin បញ្ចូលថាមពល និងជំនាញរបស់គាត់ទាំងអស់។ គាត់ធ្វើតាម Luther ក្នុងទស្សនៈដែលថានៅក្នុង គោលជំនឿ "វិហារកាតូលិក" និង "ការរួបរួមនៃពួកបរិសុទ្ធ" គឺជាពាក្យដែលសំដៅទៅលើអង្គភាពតែមួយដែលគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ជាសមាជិក។ ព្រះវិហារដែលមើលមិនឃើញនៃអ្នករើសតាំងដែលសមាជិកភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់ស្គាល់តែព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ មានភាព

ខុសប្លែកគ្នា ប៉ុន្តែមិនបែកចេញពីក្រុមជំនុំដែលបានរៀបចំដែលអាចមើលឃើញនៅលើផែនដី ដែលសមាជិករបស់ពួកគេស្គាល់គ្នាទៅវិញទៅមក។ Calvin ទទួលយកយ៉ាងកក់ក្តៅចំពោះរូបរបស់ Cyprian នៃក្រុមជំនុំជាម្តាយរបស់អ្នកជឿ៖ ដូចនេះ នាងមានផ្ទៃពោះ ខ្លាឃ្មុំ ចិញ្ចឹម និងណែនាំកូនរបស់នាង ដែលពិតជាមិនអាចចាកចេញពីសាលារបស់នាងបានឡើយ។ ទោះបីជាយើងដឹងថាមាន "មនុស្សលាក់ពុត" ជាច្រើនក៏ដោយ។ នៅក្នុងក្រុមជំនុំដែលអាចមើលឃើញ វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើងដោយ "ការវិនិច្ឆ័យសប្បុរសធម៌" ដើម្បីទទួលស្គាល់ថាជាសមាជិក" អ្នកដែលដោយការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿដោយគំរូនៃជីវិត និងដោយការទទួលសាក្រាម៉ង់ប្រកាសថាជាព្រះតែមួយ និងព្រះគ្រីស្ទ។ ក្រុមជំនុំពិតអាចស្គាល់បានដោយសញ្ញានៃការអធិប្បាយពិត និងការស្តាប់ដោយស្មោះត្រង់នៃព្រះបន្ទូល ការគ្រប់គ្រងត្រឹមត្រូវនៃប្រសិទ្ធពរហើយអនុលោមតាមមុខងារសំខាន់ៗទាំងនេះដែលជាមុខងារនៃវិន័យដើម្បីការពារភាពបរិសុទ្ធនៃការរួបរួម។ គ្រោះថ្នាក់នៃការចាកចេញពីព្រះវិហារបែបនេះត្រូវបានមើលដោយទំនាញបំផុត។

ដោយសារយើងទាំងអស់គ្នាមានកំហុស និងទទួលរងពី "អ័ព្ទនៃភាពល្ងង់ខ្លៅ" យើងមិនគួរលះបង់ទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកដទៃដោយហេតុផលតិចតួចឡើយ។ ភាគច្រើនត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅទីនេះ នៃការពិតដែលថាព្រះវិហារគឺជាសង្គមមួយដែលវាត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាការអភ័យទោសពីអំពើបាបត្រូវបានទាមទារជានិច្ច។ ព្រះវិហារដែលអាចមើលឃើញគឺបរិសុទ្ធ ក្នុង

ន័យមិនមែននៃការសម្រេចរបស់វាទេ ប៉ុន្តែជាការរីកចំរើន និងគោលដៅរបស់វា។ លក្ខខណ្ឌនេះ Calvin រកឃើញនៅក្នុងក្រុមជំនុំដែលប្រកាន់ខ្ជាប់នូវ papacy បើទោះបីជាស្លាកស្នាមមួយចំនួននៃព្រះវិហារពិតនៅតែមាននៅក្នុងក៏ដោយ។

និងការអភិវឌ្ឍន៍និងការខេ្សាះជីវជាតិនៃក្រសួងត្រូវបានតាមដានតាមរយៈយុគសម័យpatristic ។ចំណេះដឹងដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់របស់ Calvin អំពីប្រវត្តិសាស្រ្តព្រះវិហារត្រូវបានប្រើប្រាស់ក្នុងគំនូរជីវចលបង្គោលប្រឆាំងនឹងការអះអាងរបស់រ៉ូម៉ាំងអំពីសិទ្ធិអំណាចរបស់ពេត្រុសនៅទីក្រុងរ៉ូម និងការទាមទារកើនឡើង និងការអនុវត្តន៍នៃ អំណាច papal នៅយុគសម័យកណ្ដាល។ ប្រសិនបើច្រើនពេកត្រូវបានយកចេញពីជំពូកទាំងនេះនោះនឹងនៅតែមាន តួ យ៉ាង គួរ ឱ្យ ចាប់ អារម្មណ៍នៃ ទិន្នន័យ ប្រវត្តិ សា ស្រ្ត germane ចំពោះបញ្ហានេះ ប៉ុន្តែ គាត់ មើល ឃើញ ការផ្លាស់ប្តូរជាប្រវត្តិសាស្រ្តដោយមាន អារម្មណ៍ តិចពេកនៃការស្មុគស្មាញ នៃ កងកម្លាំង ដែល ពាក់ព័ន្ធ ។ ដោយសារគោលលទ្ធិរបស់គាត់នៃក្រសួងមិនអនុញ្ញាតឱ្យមានបទបញ្ជាដាច់ដោយឡែកពីប៊ីស្សពខុសពីគណៈអធិបតី នោះជាការគួរឱ្យកត់សម្គាល់ដែលគាត់បង្ហាញការគោរពជាច្រើនចំពោះឋានានុក្រមបុរាណនៅក្នុងមុខងាររបស់រដ្ឋាភិបាល និងវិន័យ។ សម្រាប់ Calvin ការរត់ចោលជួរដ៏អស្ចារ្យកើតឡើងជាមួយនឹងការអះអាងប្រកបដោយមោទនភាពដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងយុគសម័យបន្ទាប់ពី Gregory the Great នៅពេលដែល Boniface III ត្រូវ

បានអនុញ្ញាតឱ្យអះអាងពីប្រមុខដឹកនាំរបស់ papal លើព្រះវិហារទាំងអស់ ហើយជាពិសេសបន្ទាប់ពីកិច្ចព្រមព្រៀងដែលបានបង្កើតឡើងរវាង Pope Zachary និងអ្នកគ្រប់គ្រង Frankish Pippin ដែល លោក ចាត់ ទុក ថា ជា សម្ព័ន្ធភាព ដើម្បី ដណ្តើម យក និង បែង ចែក អំណាច។ ទោះបីជាគាត់បានសរសេរទំព័រទាំងនេះមុនពេលរូបរាងរបស់ Magdeburg Cen turies (១៥៥៩-១៥៧៤) ដែលនៅក្នុងសតវត្សទីប្រាំបួន - Pseudo - Isidorian Decretals ត្រូវបានលាតត្រដាងយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពជំបូងក៏ដោយ Calvin បានចំអកចំពោះឯកសារក្លែងបន្លំទាំងនោះ។ គាត់បានអានការលាតត្រដាងរបស់ Lorenzo Valla ចំពោះការបរិច្ចាកនៃ Constantine " ដូច្នេះហើយបាន ចាត់ទុកឯកសារទីប្រាំបី-cen tury នោះថាជាការក្លែងបន្លំ។ គាត់បានចោទប្រកាន់ Hildebrand ជាមួយនឹងការអះអាងដោយមិនមានការធានាពីអាជ្ញាធរអធិរាជរបស់សម្តេចប៉ាប ដែលជាសញ្ញាមួយនៃការប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ ហើយគាត់ នាំលោក Bernard មកថ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះអំពើពុករលួយដែលកំពុងកើនឡើងដែលបានកើតឡើង។ នេះបានបន្តរហូតដល់សតវត្សក្រោយៗទៀត រហូតទាល់តែលក្ខខណ្ឌនៅក្រោមសម្តេចប៉ាបគឺ "ផ្ទុយពីសណ្តាប់ធ្នាប់ព្រះវិហារ សិទ្ធិអំណាច ដែលគួរតែរស់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ត្រូវបានសន្មត់ដោយក្រុមជំនុំដែលអាប់ឱន និងក្រុមប្រឹក្សារបស់ខ្លួនដោយមិនគោរពចំពោះព្រះបន្ទូល ទ្រង់បានវាយប្រហារដោយបញ្ញាស្មារតីលើការរំលោភបំពានជាច្រើននៃយុត្តាធិការដែលបានកើតឡើងខណៈពេលដែលសម្តេច

ប៉ាប ប្រដាប់ដោយឯកសារក្លែងបន្លំ។ បន្តការបញ្ចប់ខាងលោកិយរបស់ខ្លួន។

Calvin ប្រើប្រាស់ទិន្នន័យប្រវត្តិសាស្រ្តផងដែរនៅក្នុងការព្យាបាល ប្រកបដោយការស្ដាបនារបស់គាត់នៃវិន័យ និងសាក្រាម៉ង់។ អ្នកអានសម័យទំនើប ដែលបទពិសោធន៍នៃការប្រៀនប្រដៅព្រះវិហារមានតិចតួចដូចគ្នាជាមួយនឹងការអនុវត្តកំណែទម្រង់ដំបូង ប្រហែលជាមានការស្រងាកចិត្តដោយកម្រិតនៃសាសនាចក្រ និងសិទ្ធិអំណាចគ្រូគង្វាលដែលបានសន្មតនៅទីនេះ។ គាត់ក៏នឹងស្ញើចសរសើរចំពោះការរើសអើង ការសម្របសម្រួល និងការអត់ធ្មត់ដោយក្ដីសង្ឃឹមដែលរំពឹងទុកពីអ្នកដែលត្រូវបានចោទប្រកាន់ពីបទអនុវត្តវិន័យ។ Disci pline គឺជាវត្ថុពិត និងចាំបាច់បំផុតៈ វាគឺសម្រាប់ក្រុមជំនុំ ដូចជាសរសៃចងដែលទប់រាងកាយ ឬជាខ្សែសម្រាប់ទប់ ឬជាដំបងប្រដៅរបស់ឪពុក។ " " គ្មានឋានៈ ឬស្ថាននីយកម្មលើកលែងនរណាម្នាក់ពីនីតិវិធីរបស់ខ្លួនទេ ហើយទាំងនេះត្រូវបានធ្វើឡើងដោយទំនាញសាសនា ដើម្បីទុកឱ្យគ្មានការងឿងឆ្ងល់ថា " ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ធ្វើជាអធិបតីក្នុងសាលាក្ដីរបស់ទ្រង់ " ចុងបញ្ចប់នៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៅក្នុងប្រៀនប្រដៅមានបី : ដើម្បីកុំឱ្យពួកជំនុំមិនគោរព។ របស់ល្អដែលមិនខូច ហើយជនល្មើសនាំមករកការប្រែចិត្ត។80 វិន័យ គួរតែរឹងមាំ និងដោយសប្បុរស។ Calvin រស់នៅលើគំរូនៃការគោរពរាប់អានជាបងប្អូនរបស់ Paul, Cyprian, Augustine និង Chry stom ក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយជនល្មើស។ យើងមិន

ត្រូវអស់សង្ឃឹមចំពោះអ្នកដែលរឹងចចេស ទាមទារការផ្តាច់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ឬឈប់អធិស្ឋានសម្រាប់មនុស្សបែបនោះ ឬ "បញ្ជូនពួកគេទៅកាន់ការបំផ្លិចបំផ្លាញ"

XIII

ប្រធានបទទាំងនេះត្រូវបានចាត់ទុកដោយ Calvin ដើម្បីបង្ហាញពីការជឿជាក់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះអារម្មណ៍របស់គាត់។ នៃព្រះវិហារ ជំពូកដ៏ច្រើនចំនួនប្រាំត្រូវបានប្រសិទ្ធពរនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងមួយទៀតចំពោះពិធីទាំងប្រាំ "ការបញ្ជាក់ , penance unction ខ្លាំង បព្វជិត និងអាពាហ៍ពិពាហ៍។ Augustine លក្ខណៈនៃសាក្រាម៉ង់ជា " ទម្រង់ដែលអាចមើលឃើញនៃព្រះគុណដែលមើលមិនឃើញ "ត្រូវបានអនុម័ត ប៉ុន្តែសម្រាប់ភាពច្បាស់លាស់កាន់តែខ្លាំង Calvin ចូលចិត្តនិយាយថាវាជា "ទីបន្ទាល់នៃព្រះគុណដ៏ទេវភាពចំពោះយើង ដែលបញ្ជាក់ដោយសញ្ញាខាងក្រៅ ជាមួយនឹងសក្ខីកម្មគ្នាទៅវិញទៅមកនៃការគោរពបូជារបស់យើងចំពោះគាត់" ដោយពាក្យប្រៀបធៀបផ្សេងៗ។គាត់បង្កើតចំណាប់អារម្មណ៍យ៉ាងច្បាស់អំពីទំនាក់ទំនងនៃព្រះបន្ទូល និងការប្រសិទ្ធពរ ដែលក្រោយមកគឺជាត្រានៃសេចក្តីសន្យាដ៏ទេវភាព ការសន្យាដែលបានផ្លាស់ប្តូរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរព្រះជាម្ចាស់ និងអ្នកជឿ និងនិមិត្តសញ្ញានៅចំពោះមុខបុរសនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើង ប៉ុន្តែទាំងនេះជាមោឃៈ និងគ្មានផលផ្លែដោយគ្មានសេចក្តីជំនឿនិងព្រះគុណមើលមិនឃើញដែលបានបម្រើដោយព្រះវិញ្ញាណ

បរិសុទ្ធ។ ការព្យាបាលបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺគួរឲ្យកត់សម្គាល់ជាការការពាការជ្រមុជទឹករបស់ទារក។ នៅក្នុងការតភ្ជាប់នេះភាពតានតឹងត្រូវបានដាក់នៅលើតួនាទីនៃការកាត់ស្បែកដែលជាសុពលភាពមួយ។

ការប្រសិទ្ធពរនៃសញ្ញាចាស់នៃការចាប់ផ្ដើម។ Calvin ក៏ធ្វើឱ្យមានលទ្ធភាពច្រើនបំផុតនៃភស្តុតាងនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ដោយ សារ ព្រះ គ្រីស្ទ បាន ហៅ ក្មេង តូច ឲ្យ មក ឱប ទ្រង់ ហើយ មាន បន្ទូល ថា « នគរ ស្ថានសួគ៌ មាន បែប នេះ ហើយ» (ម៉ាថាយ ១៩ : ១៣-១៤) ជាអំពើ បាប ខ្លាំងណាស់ដែលបដិសេធមិនឲ្យកូនចៅនៃអ្នកជឿចូលទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ។ ជាពិសេសការជំទាស់ដែលអាចធ្វើបានចំពោះអ្នកដែលបង្រៀនដូចពួកអាណាបាទីសដែរថាគ្មានសេចក្ដីសង្គ្រោះសម្រាប់អ្នកដែលមិនបានជ្រមុជទឹកនោះទេ។ គំនិតខុសឆ្គងនេះក៏ត្រូវបានកាន់ដោយពួករ៉ូម៉ាំងផងដែរ។ ក្រោយមកទៀតអនុញ្ញាតឱ្យពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយបុរស និងស្ត្រីនៃអ្នកដែលហៀបនឹងស្លាប់ ហើយនៅក្នុងកាលៈទេសៈទាំងនេះអនុញ្ញាតឱ្យវាត្រូវបានចាត់ចែងយ៉ាងរហ័ស និងឃោរឃៅ។ នេះ ខាលវីន ចាត់ទុកជាការធ្វើពិធីសាក្រាម៉ង់ដែលកើតចេញពីការសន្មតខុសថា អស់អ្នកដែលបានខកខានឱកាសនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះ នឹងត្រូវទទួលទោសជាមុន។ "ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលថា "ទ្រង់ទទួលទារករបស់យើងជារបស់ទ្រង់មុនពេលពួកគេកើតមក" ដូច្នេះ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមានសារៈសំខាន់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅដូចនៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ មិនមែនជាពិធីសង្គ្រោះនោះទេ។ គាត់មិន

និយាយដូច Zwingli ទេថា អស់អ្នកដែលស្លាប់ក្នុងវ័យកុមារត្រូវបានសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែគាត់ចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវបានគេនិយាយថាបានថ្កោលទោសនរណាម្នាក់ដែលមិនទាន់បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះទេ។ ខណៈពេលដែលការបោះបង់គោលលទ្ធិប្រពៃណីនៃការបង្កើតឡើងវិញនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះ Calvin ប្រកាន់ថានៅក្នុងទំនាក់ទំនង enantal ឥទ្ធិពលសម្ងាត់មួយដំណើរការនៅក្នុងចិត្តរបស់កុមារ នៅពេលដែលគាត់រៀនបណ្តើរៗអំពីផលប៉ះពាល់នៃការទទួលយករបស់គាត់ដោយ និងចាប់ផ្តើមចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយមកក្រោមការយកចិត្តទុកដាក់របស់វា។ និងការបង្រៀន។ ដូច្នេះ « ទារកត្រូវបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងភាពសោកស្តាយ និងសេចក្តីជំនឿនាពេលអនាគត។ » នៅក្នុងការពិភាក្សានៃអាហារថ្ងៃត្រង់របស់ព្រះអម្ចាស់ គាត់ធ្វើការដើម្បីបង្ហាញវត្តមានពិតនៃរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែបដិសេធនូវមូលដ្ឋានីយកម្មនៃធាតុទាំងនេះនៅក្នុងធាតុ រួមជាមួយនឹងគោលលទ្ធិដែលពាក់ព័ន្ធ។ ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងលទ្ធិ Lutheranism នៃគ្រប់ផ្នែកនៃរូបកាយដែលរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នៅលើភាពស្រដៀងគ្នានៃវគ្គផ្សេងទៀត ពាក្យថា "នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ" ត្រូវតែយកមិនមែនតាមព្យញ្ជនៈទេ ប៉ុន្តែជាពាក្យប្រៀបធៀប។ ព្រះសពរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេឃើញឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌៖ វានៅសល់នៅលើស្ថានសួគ៌ ហើយមិនអាចដាក់ក្នុងនំប៉័ង និងស្រាទំពាំងបាយជូរបានទេ។ ផ្ទុយ ទៅ វិញ កុម្មុយនិស្ត អាចត្រូវ បានលើកឡើងខាង

វិញ្ញាណទៅស្ថានសួគ៌ដើម្បីទទួលទានរូបកាយ។ គោលលទ្ធិនៃការទទួលទានខាងវិញ្ញាណនៃរូបកាយនិងព្រះលោហិតពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺប្លែកពីក្រុមជំនុំកាល់វីន។ ការបញ្ចេញមតិគ្រាន់តែជា "វត្តមានខាងវិញ្ញាណ" មិនគ្រប់គ្រាន់ជាសន្ទស្សន៍នៃគោលលទ្ធិ Eucha ristic របស់ Calvin ។ ជំហរ របស់ គាត់ គឺ ពិបាក សម្រាប់ មនុស្ស សម័យ ទំនើបក្នុងការចាប់យកទាំងស្រុង។ គាត់ត្រូវតែសារភាពនៅទីនេះ ដូចនៅក្នុងការកំណត់ទុកជាមុន គាត់ត្រូវបានប្រឈមមុខដោយអាថ៌កំបាំងដែលគាត់មិនមានពាក្យដើម្បីពន្យល់។ គាត់គ្រាន់តែអាចនិយាយបានថា "ខ្ញុំជាបទពិសោធន៍ជាជាងយល់វា។ នៅក្នុងវិធីមួយចំនួនដែលមិនអាចយល់បានចំពោះហេតុផល ការរួបរួមរបស់យើងនៅក្នុងរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺអាចធ្វើទៅបានតាមរយៈប្រតិបត្តិការសម្ងាត់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ គ្មានអ្នកនិពន្ធណាម្នាក់បានហួសពី Calvin នៅក្នុងការប៉ាន់ស្មានរបស់គាត់អំពីសារៈសំខាន់នោះទេ។ នៃការប្រសិទ្ធពរនេះនៅក្នុងជីវិតក្រុមជំនុំ គាត់បានជំរុញឱ្យការប្រើប្រាស់ញឹកញាប់ បង្ហាញយ៉ាងក្លៀវក្លាអំពីបទពិសោធន៍ខាងសាសនារបស់អ្នកប្រាស្រ័យទាក់ទងដ៏ស្មោះត្រង់ ហើយសង្កត់ធ្ងន់លើ "ចំណងនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់" ដែលបង្កើតឡើងដោយការចូលរួម ជាមួយនឹងអត្ថន័យនៃកាតព្វកិច្ចសង្គម។ គោលលទ្ធិរ៉ូម៉ាំងនៃ អភិបូជាត្រូវបានវាយប្រហារ ជាពិសេសទាក់ទងនឹងការអះអាងដែលថាវាជាទង្វើនៃការពេញចិត្តចំពោះអំពើបាប នេះគាត់ចាត់ទុកថាជាការបដិសេធនៃដង្វាយធួនគ្រប់គ្រាន់របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងរបស់ស្ថាប័ននៃពិធីជប់

លៀង។ Calvin ស្រដៀងគ្នានេះដែរដោយមានការ vituperation មិនចាំបាច់ ការវាយប្រហារ អំណះអំណាងដែលប្រើក្នុងការគាំទ្រដល់សាក្រាម៉ង់ដែល ចោទប្រកាន់ចំនួនប្រាំផ្សេងទៀត ដោយបដិសេធការអះអាងថាពួកគេមាន សិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរ និងការប្រើប្រាស់នៅក្នុងក្រុមជំនុំដំបូង។XIV ចុង ក្រោយគ។ , " Civil Government , " គឺជាផ្នែកមួយដែលគួរអោយចាប់ អារម្មណ៍បំផុតនៃការងារ។ ដូចអាស័យដ្ឋាន Prefatory ទៅ Francis I នៅ ដើមដំបូង ជំពូកនេះបង្ហាញពីទំនាក់ទំនងដ៏សំខាន់នៃគំនិតរបស់ Calvin ជាមួយនឹងពិភពនៃសកម្មភាពនយោបាយ។ នៅក្នុងសម្លៀកបំពាក់ផ្សាយ ពាណិជ្ជកម្ម អ្នកប្រាជ្ញវ័យក្មេងបានផ្សងព្រេងដើម្បីដាស់តឿនព្រះមហាក្សត្រ ដែលមានមោទនភាពប្រឆាំងនឹងជំប៉ូន្មានអាក្រក់របស់អ្នកដែលបានស្នើ គោលនយោបាយរបស់គាត់ក្នុងការបៀតបៀនគ្រីស្ទានល្អ។ Francis ត្រូវ បាន សុំ ឲ្យ ទទួល ស្គាល់ ការ គ្រប់ គ្រង របស់ ព្រះ គ្រីស្ទ ដែល ស្តេច ទាំង អស់ នៅ លើ ផែនដី គួរ ឱន ចុះ។ នៅក្នុងអត្ថបទដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពី "កញ្ចក់ នៃព្រះអង្គម្ចាស់" ដែលត្រូវបានប្រារព្ធឡើងរបស់ Augustine ដែលអធិរាជ ទាំងនោះត្រូវបានគេហៅថាសប្បាយរីករាយដែល "ធ្វើឱ្យអំណាចរបស់ពួក គេជាអ្នកបម្រើនៃមហាអំណាចរបស់ព្រះ" 91 Calvin ប្រកាសថាវាជា "រាជ វង្សពិត" នៅក្នុងស្តេចដើម្បីទទួលស្គាល់ខ្លួនឯង "។ បម្រើព្រះ″ ហើយថាវា ជាកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ក្នុងការគ្រប់គ្រងស្របតាមព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ ព្រះ។ នៅទីនេះយើងអាចរំលឹកផងដែរនូវជំពូក "សេរីភាពគ្រីស្ទាន" (III.xix

)　នៅចុងបញ្ចប់ដែលប្រធានបទនៃរដ្ឋាភិបាលនយោបាយត្រូវបានណែនាំមានតែត្រូវពន្យារពេលប៉ុណ្ណោះ។ តាមទស្សនៈនៃទ្រឹស្តីខ្ពស់ វាអាចត្រូវបានគេរំពឹងថា វិទ្យាស្ថាននឹងបិទនៅលើកំណត់ចំណាំមួយផ្សេងទៀតជាងនេះ។ នៅក្នុងការបោះពុម្ពនៃឆ្នាំ ១៥៣៩ដល់ ១៥៥៤ ផ្នែកនេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទីបីហើយបន្ទាប់មកទីពីរ ទីតាំងពីចុងបញ្ចប់ ប៉ុន្តែនៅឆ្នាំ ១៥៥៩ វាបានត្រលប់ទៅកន្លែងដែលវាប្រារព្ធឡើងនៅក្នុងឆ្នាំ១៥៣៦ បោះពុម្ពនៅចុងបញ្ចប់នៃការងារ។ ហេតុ អ្វី បាន ជា លោក Calvin ជ្រើស រើស យក គោល ជំហរ នៃ ការ សង្កត់ ធ្ងន់ ទៅ លើ ប្រធានបទ នៃ សង្គម នយោបាយ? ចម្លើយគឺត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងជំពូកខ្លួនវា និងនៅក្នុងសំណេរផ្សេងទៀតរបស់ Calvin ដែលនិយាយអំពីកិច្ចការនយោបាយ។ ទស្សនៈរបស់គាត់អំពីនយោបាយដូចជា Thomas Aquinas និង Scholastics ផ្សេងទៀតធ្វើឱ្យប្រធានបទនោះក្លាយជាខេត្តនៃទ្រឹស្តី។ ជំពូកនេះមានការដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរជាច្រើនដែលនៅទីនេះជាកន្លែងផ្សេងទៀត ជា មគ្គុទ្ទេសក៍ចម្បងរបស់លោក។ ប៉ុន្តែប្រធានបទមានសារៈសំខាន់សម្រាប់ Calvin ពីការពិតដែលថាគាត់តែងតែដឹងយ៉ាងស៊ីជម្រៅអំពីវិធីដែលគោលនយោបាយប្រែប្រួលរបស់អ្នកគ្រប់គ្រងប៉ះពាល់ដល់កំណែទម្រង់នៃព្រះវិហារនិងច្រើននៃអ្នកដែលប្តេជ្ញាចិត្តខ្លួនឯងចំពោះសមាជិកនៃកំណែទម្រង់។ ជំពូកចុងក្រោយគឺពិតជាត្រូវបានពង្រីកតែបន្តិចពីការ បោះពុម្ពលើក ដំបូង ។ វាត្រូវបានសរសេរជាចម្បងក្នុងអំឡុង

ពេលនៃការរំភើបចិត្តនៃវគ្គMünsterនៅពេលដែលកំណែទម្រង់ត្រូវបាន កំណត់ដោយគូប្រជែងរបស់ខ្លួនថាជាចលនានៃកំណែនយោបាយ។ Calvin ច្បាស់ជាបានបន្តមានអារម្មណ៍ថាមានសារៈសំខាន់នៃការបញ្ជាក់ពីទស្សនៈវិជ្ជមាននៃនយោបាយដែលជាផ្នែកមួយនៃការសុំទោសរបស់គាត់ចំពោះកំណែទម្រង់ និងជាការការពារជាក់ស្តែងនៃគោលលទ្ធិដែលបានអះអាងនៅទូទាំងសន្និសញ្ញា។ ដូចដែលត្រូវបានគេស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ ការឆ្លើយឆ្លងរបស់គាត់គឺពោរពេញទៅដោយភស្តុតាងនៃការចាប់អារម្មណ៍របស់គាត់ចំពោះបញ្ហានយោបាយទាំងនោះដែលអាចប៉ះពាល់ដល់ដំណើរនៃសាសនាផ្សាយដំណឹងល្អ។ ទោះបីជាវាជាការពិតដែលថាសម្រាប់ Calvin បញ្ហាចម្បងដែលពាក់ព័ន្ធគឺការបម្រើសង្គមនយោបាយដល់ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយក៏វាមានការយល់ច្រឡំបន្តិចបន្តួចក្នុងការនិយាយជាមួយ Wilhelm Niesel ថា "គាត់មិនខ្វល់ខ្វាយអំពីរដ្ឋបែបនេះទេ សូម្បីតែអំពីរដ្ឋគ្រិស្តបរិស័ទ " គាត់បដិសេធយ៉ាងខ្លាំងនូវទស្សនៈរបស់ "ពួកនិយម" ដែលនៅក្នុងសម្ព័ន្ធភាពរបស់ពួកគេនៃសាសនាគ្រិស្តខាងវិញ្ញាណ ដកខ្លួនចេញពីផលប្រយោជន៍នយោបាយ និងកាតព្វកិច្ច។ ការគិតអំពីការបំផ្លាញរដ្ឋនយោបាយគឺជាការគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនិងមិនទំនងទាល់ តែ សោះ សម្រាប់ គាត់។ "មុខងាររបស់វាក្នុងចំនោមមនុស្សមិនតិចជាងនំប៉័ង ទឹក ព្រះអាទិត្យ និងខ្យល់ទេ ពិតណាស់ កន្លែងកិត្តិយសរបស់វាគឺអស្ចារ្យជាង។" ធ្វេសប្រហែស។ ប៉ុន្តែរដ្ឋផ្តល់សេវាកម្មខ្ពស់បំផុតរបស់ខ្លួនក្នុងការអះអាងនូវស

ណ្ដាប់ធ្នាប់សីលធមិក្នុងកិច្ចការរបស់មនុស្ស និងក្នុងការការពារទម្រង់សាធារណៈនៃសាសនាគ្រីសធៀន។ ព្រះវិហារសម្រាប់ Calvin គឺគ្មានការគ្រប់គ្រងរបស់រដ្ឋ ប៉ុន្តែគួរតែអាចពឹងផ្អែកលើការពេញចិត្ត និងការគាំទ្ររបស់ខ្លួន។ Calvin ចាប់អារម្មណ៍មិនត្រឹមតែភារកិច្ចរបស់អ្នកដែលគ្រប់គ្រងប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែក៏មានទម្រង់រដ្ឋាភិបាលផងដែរ។ នៅក្នុងការអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់ គាត់មានការសរសើរចំពោះស្តេចដ៏ពិសិដ្ឋមួយចំនួននៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ប៉ុន្តែការលើកឡើងរបស់គាត់ចំពោះស្តេចទាំងបុរាណ និងសម័យទំនើប គឺមិនអំណោយផលទេ ហើយនេះមិនអាចត្រូវបានផ្តាច់ចេញពីការជាប់ពាក់ព័ន្ធនៃ ការ បង្ហាញភាពសោកស្តាយនៃការគ្រងរាជ្យខ្លួនវាផ្ទាល់ ប៉ុន្តែគាត់ទទួលយកយ៉ាងទូលំទូលាយនូវភាពចម្រុះនៃរដ្ឋាភិបាលសហសម័យ ហើយសុំឱ្យសហការគ្នាជាមួយពួកគេនៅកន្លែងដែលពួកគេស្តាប់បង្គាប់ព្រះ និងការអត់ធ្មត់នៅកន្លែងដែលពួកគេត្រូវបានសង្កត់សង្កិន។ គ្មាន អ្នក ណា ព្រួយ បារម្ភ ជាង គាត់ ក្នុង ការ បញ្ចុះ តម្លៃ បដិវត្តន៍ ហិង្សាទេ។ គាត់ចង់ជៀសវាងការវិវាទអំពីទម្រង់រដ្ឋាភិបាល ប៉ុន្តែប្រកាសដោយស្ងៀមស្ងាត់នូវចំណូលចិត្តការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់ចំពោះ "ការប្រកាន់ពូជសាសន៍អភិជន ឬប្រព័ន្ធដែលផ្សំឡើងដោយអភិជន និងលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ។ 1559 គាត់បានបញ្ចូលការពន្យល់អំពីលក្ខណៈ។ ស្តេចគឺកម្រមានល្អ និងមានសមត្ថភាពណាស់ ហើយភាពខ្វះខាតរបស់មនុស្ស ផ្តល់ភាពល្អប្រសើបំផុត ដែលលេខមួយ (ផ្លាស) ជាប់គាំង ដើម្បីអោយពួកគេជួយ និង

ដាស់តឿនគ្នាទៅវិញទៅមក និងឃាត់ជនណាដែលចង់គ្រប់គ្រង។ " គោលការណ៍ទាំងនេះនៃរដ្ឋាភិបាលពហុវចនៈ និងការកែតម្រូវជាបងប្អូនទៅវិញទៅមក ដំណើរការតាមរយៈអង្គភាពនៃការរៀបចំព្រះវិហារ និងរដ្ឋ។ ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញក្នុងការអនុវត្តជាប្រចាំនៅក្នុងកិច្ចប្រជុំទាំងរដ្ឋមន្ត្រី និងចៅក្រមនៅក្នុងទីក្រុងហ្សឺណែវរបស់ Calvin ។⁶ កថាខណ្ឌដ៏ឧឡារិកដែលការងារត្រូវបានបញ្ចប់ ឈរមិនផ្លាស់ប្តូរ លើកលែងតែសិលាចារឹកពង្រឹង ពីការបោះពុម្ពឆ្នាំ 1536 ពួកគេរួមបញ្ចូលវគ្គខ្លីៗ គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើល ដែលបានក្លាយជារឿងធម្មតានៃសន្និសញ្ញានយោបាយ ដែលក្នុងនោះ Calvin ជាមួយនឹងសុភាពរាបសា ស្នើឱ្យ "អចលនវត្ថុទាំងបី" នៃប្រជាជាតិសហសម័យទទួលយក។ មុខងាររបស់ ephos, tribunes និង demarchs បុរាណជាអ្នកការពាររដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃសេរីភាពរបស់ប្រជាជនប្រឆាំងនឹងការជិះជាន់របស់ស្តេច។នេះមិនត្រូវបានបង្ហាញជាការញុះញង់ឱ្យបះបោរទេតែជាការអំពាវនាវដល់អង្គចៅក្រមដែលមានស្រាប់ដើម្បីបំពេញមុខងារស្របច្បាប់របស់វា។ វា ជា រឿង ហួសហេតុ ដើម្បី យោង ទៅ លើ ការ ពិត ដែល ចៅក្រម បុរាណ បាន លើក ឡើង ថា ត្រូវ បាន ជ្រើសរើស ដោយ ប្រជាជន ។ Calvin's closi ផ្នែកត្រូវបានចោទប្រកាន់ដោយអំណាច ហើយការឆ្លុះបញ្ចាំងលើពួកវានឹងជួយធ្វើឱ្យអាចធ្វើទៅបាននូវការកោតសរសើរចំពោះឥទ្ធិពលនៃការបង្រៀនរបស់គាត់លើប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោក។ ប៉ុន្តែនៅទីបញ្ចប់គាត់បានបដិសេធរាល់ការផ្តល់យោបល់ ណាមួយនៃការពឹងផ្អែកលើសកម្មភាព

នយោបាយឬការផ្សាយពាណិជ្ជកម្ម។ ទោះបីយើង ត្រូវ រងគ្រោះដោយព្រះពិរោធរបស់ស្ដេចក៏ដោយយើងដែលមាន ព្រះគ្រិស្ដបានប្រោសលោះក្នុងតម្លៃដ៏ថ្លៃថ្លា ត្រូវតែគោរពតាមព្រះ ហើយស៊ូទ្រាំនឹងអ្វីៗទាំងអស់ ជាជាងចុះសម្រុងនឹងការគោរពបូជា ឬក្លាយជាទាសករនៃសេចក្ដីប្រាថ្នាដ៏ថោកទាបរបស់មនុស្ស។

XIV

ការចរាចរនិងការទទួលយកយ៉ាងទូលំទូលាយនៃវិទ្យាស្ថាន Calvin ដូចជាការសរសេរផ្សេងទៀតរបស់គាត់ មិនអាចផ្ដាច់ចេញពីគុណភាពនៃរចនាប័ទ្មរបស់គាត់បានទេ។ នៅពេលនេះត្រូវបានពិភាក្សា វាជាញឹកញាប់រចនាប័ទ្មរបស់គាត់ជាភាសាបារាំងដែលត្រូវបានប្រារព្ធឡើងជាចម្បងនៅក្នុងទិដ្ឋភាពប៉ុន្តែអ្នកប្រាជ្ញជាច្រើននៅក្នុងពេលវេលារបស់គាត់ហើយក្រោយមកក៏បានអបអរសាទរភាពជោគជ័យរបស់គាត់ក្នុងនាមជាអ្នកសរសេរអក្សរឡាតាំង។ មិត្ត Strasbourg របស់ Calvin លោក John Sturm នៅក្នុងការសរសើរមួយ។ ដែលលេចឡើងនៅលើទំព័រចំណងជើងនៃ ១៥៤៣ Latin edition of the Insti tutes បានកំណត់លក្ខណៈនៃការងារ និងអ្នកនិពន្ធរបស់វាយ៉ាងសមរម្យ នៅពេលដែលគាត់បាននិយាយថា " John Calvin បានទទួលការវិនិច្ឆ័យយ៉ាងស្រួចស្រាវបំផុត ដែលជាអំណោយដ៏ខ្ពស់បំផុតនៃការបង្រៀន និងការចងចាំដ៏ពិសេស ។ ក្នុងនាមជាអ្នកនិពន្ធម្នាក់គាត់មានភាពចំរុះ និងបរិសុទ្ធ។″ យ៉ូសែប ស្កាលីហ្គើរ ដែល បាន រៀន ដោយ អួត អាង (ឃ. ១៦០៩)

បាន សរសេរ យ៉ាង ច្បាស់ ថា "ស្ទីល របស់ គាត់ មាន ភាព បរិសុទ្ធ និង ឆើតឆាយ ជាង ស័ក្តិសម នឹង [បោកបញ្ឆោត] អ្នក ទ្រឹស្តី"។ អ្នកទ្រឹស្តីបាន កាន់ ប៊ិចដ៏គួរឱ្យ អស់ សំណើច។ ភាពប៉ិនប្រសប់របស់គាត់អំពីភាសាឡាតាំងបានរីកចម្រើនចេញពីអត្ថប្រយោជន៍នៃការអប់រំរបស់គាត់។ ក្នុងវ័យចាស់ទុំ គាត់បានឧទ្ទិសកុសលផលបុណ្យដល់ Mathurin Cordier ដែលជាគ្រូបង្រៀនភាសាឡាតាំងដំបូងរបស់គាត់នៅសាកលវិទ្យាល័យប៉ារីស ដោយសារគាត់បានបើកទ្វារនៃការរៀនសូត្រដល់គាត់ ដើម្បីឱ្យគាត់សម្រេចបាននូវអ្វីៗទាំងអស់នៅពេលក្រោយ។ ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងឆ្នាំទីដប់បួនរបស់គាត់ គាត់ត្រូវបានផ្តួចផ្តើមចូលទៅក្នុងភាពស្រស់ស្អាតនៃឡាតាំង ហើយបានចាប់ផ្តើមដឹងពីធនធានរបស់វាសម្រាប់ការទំនាក់ទំនង និងការបញ្ចុះបញ្ចូល។ របស់គាត់នៅពេលក្រោយ បានផ្តល់ឱ្យគាត់នូវវាក្យសព្ទឡាតាំងនៃវិសាលភាពលើកលែង។ Q. Breen និយាយអំពី "ទឹកភ្លៀងនៃមនុស្សជាតិ" ចូលទៅក្នុងទ្រឹស្តីរបស់គាត់ ហើយ F. Wendel សង្កេតឃើញថា "គាត់នៅតែជាមនុស្សនិយមច្រើន ឬតិចជាងគាត់នៅឆ្នាំ 1532"។ អ្នកនិពន្ធទាំងនេះគិតលើសពីស្ទីល ប៉ុន្តែពួកគេដឹងថាឥទ្ធិពលនៃរចនាប័ទ្មនៃបុរាណឡាតាំងមិនដែលត្រូវបានរង្គោះរង្គើឡើយ។ "ភាពឆើតឆាយជាក់លាក់មួយ" "Breen និយាយថា "គឺស្ថិតនៅលើទាំងអស់ដែលគាត់បានសរសេរ ពន្លឺនៃភាពច្បាស់លាស់បុរាណ។ " ស៊ីសេរ៉ូ ប៉ុន្តែ Calvin មិនដែល "លេងសត្វស្វាដ៏ល្ងីល្ងើ" ដល់អ្នកនិពន្ធមុនណាមួយឡើយ។

Cicero និង Quintilian នឹង ត្រូវ បាន ឈឺចាប់ ដោយសេរីភាពនៃការបង្វែររបស់គាត់ពីម៉ូដែលបុរាណ។ ការយកចិត្តទុកដាក់ត្រូវបានហៅដោយ A. Veerman ចំពោះឥទ្ធិពលបញ្ចេញសម្លេងលើរចនាប័ទ្មរបស់គាត់ពី postclassical Christian Latin ជាពិសេសនៅក្នុងការប្រើប្រាស់យ៉ាងទូលំទូលាយនៃពាក្យអរូបី និងពាក្យជេរ ឬធាតុចេញពីការនិយាយទូទៅ ដែលវាក្យសព្ទរបស់គាត់ត្រូវបានពង្រីក។ Veerman ក៏បង្ហាញផងដែរថាលំដាប់នៃពាក្យរបស់គាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរតាមឆន្ទៈសម្រាប់ការសង្កត់ធ្ងន់ ហើយថាកិរិយាស័ព្ទមាននិន្នាការធ្លាក់ចុះនៅកណ្តាលប្រយោគជាជាងនៅចុងបញ្ចប់។ នៅក្នុងវិទ្យាស្ថាន គាត់តែងតែប្រើប្រយោគរយៈពេលវែង ប៉ុន្តែទាំងនេះខុសពី Cicero ត្រង់ថាពួកគេខ្វះរចនាសម្ព័ន្ធចង្វាក់បេះដូងសិប្បនិម្មិត។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ Calvin ទទួលបានឥទ្ធិពលចង្វាក់ដោយការប្រើប្រាស់សំណាង់ប៉ាប៉ាឡែល និងបីដង សទិសន័យផ្គូផ្គង និងឧបករណ៍ស្មុគស្មាញជាច្រើនទៀត។ ការព្រួយបារម្ភចំពោះឥទ្ធិពលលើត្រចៀកត្រូវបានបង្ហាញបន្ថែមទៀតនៅក្នុងការប្រើប្រាស់ដែលមានកម្រិត និងត្រឹមត្រូវនៃការសរសេរអក្សរផ្ទង់ ការអះអាង ពាក្យដដែលៗ ការវាយបក និងការបញ្ចប់ស្រដៀងគ្នានៅក្នុងឃ្លាដែលនៅជាប់គ្នា។ Calvin យល់យ៉ាងច្បាស់ពីការប្រែប្រួលនៃរចនាប័ទ្មក្នុងចំណោមអ្នកសរសេរបទគម្ពីរ។ ខណៈពេលដែលគាត់រីករាយនឹងវគ្គបទគម្ពីរនៃភាពឆើតឆាយ និងភាពស្រស់ស្អាត គាត់បានទទូចលើចំណុចដែលថាគុណភាពដ៏ទេវភាពមិនតិចជាងនៅក្នុងផ្នែកនៃបទគម្ពីរ

ទាំងនោះដែលប្រើភាសាឈ្លើយ និងគ្មានការតុបតែង។ ព្រះគម្ពីរពិតជាមាន "កម្លាំងនៃសេចក្តីពិត" ឯករាជ្យនៃវោហាសាស្រ្ត ខណៈពេលដែលវាបង្ហាញជាផ្ទេកៗ នូវភាពឧឡារិកដ៏លើសលប់។ ថាការកោតសរសើររបស់គាត់ចំពោះព្រះគម្ពីរជាសុន្ទរកថាជាលាយលក្ខណ៍អក្សរគឺជាឥទ្ធិពលមួយដែលធ្វើអោយមានតុល្យភាពនៃទំនៀមទម្លាប់បុរាណក្នុងការបង្កើតរចនាប័ទ្មរបស់ Calvin មិនអាចបដិសេធបានឡើយ ប៉ុន្តែរឿងនេះលេចឡើងនៅក្នុងធម្មទេសនាដ៏ពេញនិយមរបស់គាត់ជាងនៅក្នុងសន្ធិសញ្ញារបស់គាត់ដែលឥទ្ធិពលនៃអ្នកនិពន្ធនិយមមានភស្តុតាងច្រើនជាង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយជាញឹកញាប់ គាត់សរសើរអ្នកសរសេរព្រះគម្ពីរជាទូទៅ

គ្រិស្តសម្រាប់ភាពច្បាស់លាស់ ភាពសាមញ្ញ និងភាពសង្ខេបរបស់ពួកគេគុណសម្បត្តិដែលគាត់ទទួលបានតម្លៃយ៉ាងពិសេស និងស្វែងរកដើម្បីទទួលបាន។ តាមពិត គាត់មិនខ្វល់ខ្វាយចំពោះស្ទីលបែបនេះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែសរសេរក្នុងរបៀបមួយ ដើម្បីចែករំលែកគំនិតរបស់គាត់ឱ្យច្បាស់ និងដោយគ្មានពាក្យខ្ជះខ្ជាយ។ Brevity គឺជាគុណភាពមួយដែលគាត់តែងតែសរសើរ ហើយក្នុងករណីជាច្រើនគាត់បង្ហាញពីរបៀបដែលគោលការណ៍នេះមិនរាប់បញ្ចូលភាពល្អិតល្អន់មួយចំនួនដែលគាត់ត្រូវបានល្បួងឱ្យអនុវត្ត។ គាត់មិនមានការអត់ធ្មត់ជាមួយអ្នកនិពន្ធ prolix ទេ espe cially ដែលជាកន្លែងដែលបញ្ហាបន្ទាន់នៃសាសនាត្រូវបានពិភាក្សា។ គាត់ថែមទាំងរិះគន់លើហេតុផលនេះផងដែរចំពោះមិត្តភក្តិនិងសហការីរបស់គាត់ Bucer និង

Farel ។ នៅក្នុងលិខិតមួយផ្ញើជូនលោក Farel គាត់បានថ្មមៗ ប៉ុន្តែបដិសេធយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ បង្ហាញពីស្ទីល "ពាក់ព័ន្ធ និងល្អិតល្អន់" ចុងក្រោយនេះ ចង្អុលទៅភាពខុសគ្នារវាងវា និងរបស់គាត់ ហើយពាក់ព័ន្ធនឹង Augustine ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់នៅក្នុងការចោទប្រកាន់ដូចគ្នា។ "អ្នកដឹងទេ" Calvin remarks "ខ្ញុំមានអារម្មណ៍គោរពចំពោះ Augustine ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនលាក់បាំងការពិតដែលថាភាពលេចធ្លោរបស់គាត់មិនពេញចិត្តចំពោះខ្ញុំទេ វានៅតែអាចថាការសង្ខេបរបស់ខ្ញុំគឺខ្លីពេក។ " 8 " ការអះអាងរបស់គាត់ដើម្បីឱ្យមាន ភាពខ្លីដែលសម្រេចបាននឹងមិនអាចគេចផុតពីសំណួរបានទេ តើយើងអាចផ្តល់កិត្តិយសដល់អ្នកនិពន្ធនៃសន្និសញ្ញាដែលវែងឆ្ងាយបានដែរឬទេ?តាមពិតមានវគ្គជាច្រើននៅក្នុងវិទ្យាស្ថានដែលហាក់ដូចជាយើងពង្រីកដោយធុញទ្រាន់។អ្វីមួយគួរតែត្រូវបានអនុញ្ញាតនៅទីនេះសម្រាប់ផលប្រយោជន៍ខាងទ្រឹស្តីជាក់លាក់របស់គាត់។ ពេលវេលាដែល emphasis តិចតួចត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនៅថ្ងៃនេះ ការធ្វើតេស្តពិតប្រាកដនៃការសង្ខេបដែលជាគុណភាពនៃរចនាប័ទ្មមិនមានផលប៉ះពាល់ដោយផ្ទាល់ទៅលើរយៈពេលនៃការងារដែលបានគ្រោងទុកជាមួយនឹងប្រធានបទដ៏ធំទូលាយនិងចម្រុះដូចវិទ្យាស្ថាន។ វាត្រូវបានកត់សម្គាល់យ៉ាងល្អដោយ Émile Faguet ថាទោះបីជាការអះអាងនៃភាពខ្លីអាចមើលទៅគួរឱ្យអស់សំណើចសម្រាប់អ្នកអានសម័យទំនើបក៏ដោយក៏វាសមហេតុផលនៅក្នុងការពិតដែលថាឃ្លារបស់គាត់ "មិនត្រូវបានផ្ទុកលើសទម្ងន់" ហើយថា" ទោះបីជាគាត់មានអត្ត

បទដែលគួរឱ្យធុញទ្រាន់របស់គាត់ក៏ដោយគាត់មិនមានពាក្យសំដីទេ។ ជាមួយនឹងករណីលើកលែងមួយចំនួន ប្រយោគ និងកថាខណ្ឌរបស់គាត់គឺពោរពេញទៅដោយការគិត ហើយមានការបង្រួបបង្រួមទាំងអស់ដែលអាចធ្វើទៅបានដោយគ្មានការលះបង់នូវធាតុផ្សំនៃធាតុផ្សំ។ ការជឿជាក់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅរបស់ Calvin នាំមកនូវគុណភាពនៃភាពបន្ទាន់របស់គាត់ ដែលនៅក្នុងអត្ថបទខ្លះត្រូវប្រើតួអក្សរនិយាយ។ តិចជាងដោយតក្កវិជ្ជាផ្លូវការជាងការបញ្ចូលអារម្មណ៍ដែលគាត់មានអំណាចដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលបានចង្អុលបង្ហាញថា អំណះអំណាងរបស់គាត់មិនមានលក្ខណៈផ្លូវការទេ។ ប្រហែលជាដោយសារតែបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់សម្រាប់ភាពខ្លីដែលថាជាកន្លែងដែលលំដាប់តក្កវិជ្ជាត្រូវបានបង្ហាញគាត់ចូលចិត្ត syllogism កាត់ឬ enthymeme ដែលទុកកន្លែងមួយដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយអ្នកអានៈ ប៉ុន្តែវាមាននិន្នាការកាត់បន្ថយសារៈសំខាន់នៃតក្កវិជ្ជា ខណៈពេលដែលអ្នកអានគឺ កាន់ តែ លឿន ទៅ ដល់ ចំណុច នៃ ការ បញ្ចុះបញ្ចូល ។ ប្រសិនបើមានការបំពានទម្លាប់ណាមួយនៃគោលការណ៍នៃការសង្ខេបវាមាននៅក្នុងភាពសម្បូរបែបនៃ គុណនាម និង កិរិយាស័ព្ទនៃ អារម្មណ៍កថាជាញឹកញាប់ត្រូវបានគេប្រើប្រាស់នៅក្នុងការសរសើរ ឬការថ្កោលទោសចំពោះមុខតំណែងដែលបានពិភាក្សា។ ក្នុងឱកាសនោះ Calvin បង្ហាញពីភាពស្ទាត់ជំនាញរបស់មនុស្សនិយមជាទូទៅនៃភាសានៃការមើលងាយ និងការប្រមាថមើលងាយ។ ភាពភ័យរន្ធត់នៃការរំលោភបំពានរបស់គាត់បាននាំឱ្យគាត់

ជូនកាលប្រើល្បិចនៃការរំលោភបំពាន ហើយជូនកាលគាត់ងាកទៅរករឿងនេះក្នុងការវាយប្រហារលើទស្សនៈស្របច្បាប់របស់គូប្រជែង។ នេះ ជា លក្ខណៈ ដ៏ គួរ ឲ្យ ស្អប់ខ្ពើម ដែល ផ្នែក ខ្លះ នៃ ការងារ របស់ Calvin ត្រូវបាន បំផ្លាញសម្រាប់អ្នកអានដែលរសើបនោះប៉ុន្តែ វាមិនមានច្រើនដូចអ្នករិះគន់មួយចំនួនបានចោទប្រកាន់ឡើយ. ហើយនៅក្នុងករណីរបស់គាត់ វិចារណកថា មិនមែនជាការជំនួសសម្រាប់ការជជែកវែកញែកនោះទេ ប៉ុន្តែជាការប៉ុនប៉ងគិតខុសដើម្បីបង្កើនកម្លាំងរបស់វា។ វាមិនមែនអាស្រ័យលើការប្រឆាំង និងការអវិជ្ជមានរបស់គាត់ដែលអំណាច និងការបញ្ចុះបញ្ចូលរបស់ Calvin អាស្រ័យនោះទេ ប៉ុន្តែអាស្រ័យលើអាំងតង់ស៊ីតេនៃការជឿជាក់វិជ្ជមានរបស់គាត់ និងធនធានដ៏សម្បូរបែបនៃចិត្តរបស់គាត់។ ការងារនេះគឺជាកេរដំណែលដ៏ធំបំផុតរបស់គាត់ដល់ជំនាន់ក្រោយៗទៀត។ ហើយសូម្បីតែការចាប់អារម្មណ៍ថ្មីដែលទាក់ទាញមនុស្សជំនាន់របស់យើងក៏មិនបន្ថយភាពពាក់ព័ន្ធ និងតម្លៃនៃសាររបស់វាដែរ។ "ថ្ងៃនេះ" Calvin ធ្លាប់បានសរសេរថា "គ្រប់មុខវិជ្ជាទាំងអស់ត្រូវបានដេញតាមយ៉ាងអន្ទះសារ ប៉ុន្តែចំណេះដឹងនៃព្រះត្រូវបានធ្វេសប្រហែស .... ប៉ុន្តែការដឹងថាព្រះជាម្ចាស់ជាកំពូលរបស់មនុស្ស ហើយផ្តល់ភាពត្រឹមត្រូវដល់អត្ថិភាពរបស់គាត់ ទោះបីជាជីវិតមួយរយជារបស់យើងក៏ដោយ គោលបំណងមួយនេះនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ ពួក គេ ទាំង អស់ គ្នា»។

The end of Introduction of Calvin´s Institute

Soli Deo Gloria